

PRACTICA BUDISMULUI

DRUMUL SPRE ILUMINARE

I

PURIFICAREA CUGETULUI

1. Oamenii au pasiuni pământești care-i conduc la iluzii și suferințe. Există cinci căi de eliberare din legătura pasiunilor pământești.

Prima cale, - omul trebuie să aibă idei juste despre lucruri, idei bazate pe o observație atentă și, totodată, să înțeleagă cauzele și efectele precum și semnificația lor într-un mod corect. Deoarece cauza suferințelor este înrădăcinată în dorințele și afecțiunile cugetului, deoarece dorințele și afecțiunile se întemeiază pe concepții greșite privind Ego-ul individualitate și pe neglijență în ceea ce privește sensul legii cauzelor și a efectelor și pentru că toate acestea provin din modurile greșite de a gândi lucrurile, pacea se poate obține numai dacă cugetul este eliberat de aceste pasiuni pământești.

A doua cale: oamenii pot să se debaraseze de aceste concepții greșite și pasiuni pământești datorită unui control meticolos și răbdător al cugetului. Printr-un control eficient al cugetului se pot evita dorințele ce apar ca urmare a senzațiilor legate de ochi, ureche, nas, limbă, corp și activități mintale și, procedând astfel, se taie adevărata rădăcină a tuturor pasiunilor pământești ce decurg din ele.

Drumul spre Iluminare

A treia cale: oamenii trebuie să aibă concepții corecte cu privire la propriul lor mod de întrebuințare a lucrurilor. Adică: cu privire la mâncare și îmbrăcăminte, ei nu trebuie să le considere surse de bunăstare și plăceri, ci numai ca un mijloc de a face față cerințelor legate de corp. Îmbrăcăminte este necesară pentru a proteja corpul contra unei călduri sau unui frig excesiv și, deasemenea, pentru a prezerva pudorea; mâncarea este necesară pentru a hrăni corpul atât timp cât omul se instruește în vederea obținerii Iluminării și a stării lui Buddha. Pasiunile pământești nu pot proveni dintr-un astfel de mod corect de a gândi.

A patra cale: oamenii trebuie să practice răbdarea; ei trebuie să învețe a suporta neplăcerile căldurii și frigului, foamei și setei; ei trebuie să învețe a fi calmi când sunt bârșiți sau disprețuiți. Aceasta este practica răbdării în scopul stingerii focului pasiunilor pământești ce ard în corpul lor.

A cincea cale: oamenii trebuie să învețe a evita toate primejdiile. La fel ca înțeleptul care stă departe de caii sălbatici și de câinii care mușcă, așa și oamenii nu trebuie să se împrietenească cu cei răi, nici să se ducă în locurile evitate de înțelepți. Dacă se practică înțelepciunea și precauția, focul pasiunilor pământești, care consumă forțele vii ale oamenilor, va pieri.

2. Există cinci grupuri de dorințe pământești: cele care se nasc din aspectele văzute de ochi, cele care se

Drumul spre Iluminare

nasc din sunetele auzite de urechi, cele născute din mirosurile mirosite de nas, cele care se nasc din gusturile savurate de limbă și cele ce se nasc din senzațiile atingerii. De la aceste cinci grupuri de dorințe provine iubirea bunăstării fizice.

Influențați de iubirea bunăstării fizice, mulți oameni nu observă relele ce decurg din aceasta și sunt prinși într-o capcană diabolică așa cum este prins un cerb în pădure în capcana unui vânător. Într-adevăr, aceste cinci grupe de dorințe născute din simțuri sunt capcanele cele mai periculoase. Fiind prinși în ele, oamenii sunt prinși în mrejele pasiunilor pământești și suferă. Ei trebuie să știe cum să scape din încurcătura capcanelor acestor cinci grupuri de dorințe.

3. Nu există decât o singură cale pentru ca cineva să se elibereze din capcana pasiunilor pământești. Presupune, de pildă, că ai prins un șarpe, un crocodil, o pasăre, un câine, o vulpe și o maimuță; să fie șase făpturi de naturi diferite, pe care le-ai legat cu o funie solidă și le-ai dat drumul să meargă. Fiecare dintre aceste șase făpturi va căuta să se reîntoarcă la propriul său culcuș prin metoda proprie: șarpele va căuta iarba, crocodilul va căuta apa, pasărea va dori să zboare în aer, câinele va căuta un sat, vulpea va căuta un colț solitar iar maimuța va căuta copacii unei păduri. Din încercarea pe care fiecare o va face va rezulta o luptă, dar cum toate sunt legate de aceeași frânghie, cel mai

puternic le va târî pe toate celelalte.

Ca fapăturile acestei pilde, omul este ademenit pe diferite căi de către dorințele celor șase simțuri: ochii, urechile, nasul, limba, corpul și cugetul, fiind condus de dorința predominantă.

Dacă cele șase creaturi sunt legate de un stâlp, ele vor căuta să evadeze până la oboseala lor extremă, dar vor sfârși prin a se odihni la baza stâlpului. În același fel, dacă oamenii își exersează și controlează propriul lor cuget, nu vor mai fi tulburați de celelalte simțuri. Dacă cugetul le este controlat, oamenii vor fi fericiți nu numai în prezent dar și în viitor.

4. Oamenii iubesc această plăcere egoistă ce rezultă din faima proslăvirii. Dar faima și lauda sunt ca tămâia care se consumă ea însăși și dispăre imediat. Dacă oamenii urmăresc onoruri și aclamații, abandonând astfel drumul Adevărului, sunt într-o primejdie gravă și pe calea de a-și cauza propriile lor decepții.

Un om care urmărește faima, bogăția și plăcerile iubirii seamănă cu un copil care linge miere de pe lama unui cuțit. În timp ce gustă dulceața mierii, are riscul de a-și tăia limba. Deasemenea, el seamănă cu un om ce merge contra vântului ținând o torță: cu siguranță flacăra îi va arde mâinile și fața.

Omul nu trebuie să se încreadă în propriul său cuget, căci este plin de lăcomie, furie și iluzii. Propriul

Drumul spre Iluminare

cuget nu trebuie lăsat să alerge liber, dar trebuie ținut sub un control strict.

5. Nu există nimic mai greu decât a ajunge la perfectul control al cugetului. Cei ce caută Iluminarea trebuie să evite focul tuturor dorințelor. Dorința este un foc devastator și cel ce aută Iluminarea trebuie să evite focul dorinței așa cum un om, ducând un mănunchi de fin, evită scânteile.

Însă ar fi o nebunie ca un om să-și scoată ochii pentru a nu fi tentat de frumusețile formelor. Cugetul este stăpân și, dacă acesta este sub control, josnicele dorințe vor dispărea.

Este greu a urma drumul Iluminării. Dar este mai greu când cugetul n-a fost orientat spre căutarea acestui drum. Fără Iluminare, se va suferi la nesfârșit în ciclul nașterii și al morții.

Când un om caută drumul Iluminării, seamănă unui bou purtând o povară grea de-a curmezișul unui câmp cu noroi. Dacă boul se străduiește să dea ce are mai bun fără a da atenție altor lucruri, el va ieși din noroi și se va putea odihni. La fel, dacă cugetul este controlat și păstrat pe drumul drept, nu va exista nămolul lăcomiei, care să-l împiedece și toate aceste suferințe vor dispărea.

6. Cei ce caută drumul Iluminării trebuie mai întâi să

Drumul spre Iluminare

renunțe la mândria lor egoistă și să vrea să accepte umil Lumina Învățăturii lui Buddha. Toate comorile lumii, tot aurul său, argintul său, onorurile sale nu se pot compara cu înțelepciunea și virtutea.

Pentru a se bucura de-o bună sănătate, a aduce adevărata fericire familiei sale și a aduce pace tuturor, în primul rând trebuie a-și disciplina și controla propriul cuget. Dacă un om poate să-și controleze cugetul, el poate găsi drumul Iluminării: atunci, în mod natural, toată înțelepciunea și toată virtutea vor veni spre el.

Cum bogățiile țâșnesc din pământ, astfel și virtutea țâșnește din faptele bune și din înțelepciune, dintr-un cuget pur și pașnic. Pentru a merge în siguranță prin labirintul vieții umane, omul are nevoie de lumina înțelepciunii și de ghidarea virtuții.

Învățătura lui Buddha, care arată oamenilor cum să elimine lăcomia, mânia și prostia, este o învățătură bună iar cei ce-o urmează ating fericirea unei vieți bune.

7. Ființele umane au tendința de a merge în direcția gândurilor lor. Dacă dau adăpost gândurilor lacome, ei vor deveni din ce în ce mai cupizi; dacă păstrează gândurile mâniei, ei vor fi din ce în ce mai mânioși; dacă îndrăgesc gândurile răzbunării, picioarele lor îi vor purta în această direcție.

În timpul recoltării, fermierii își țin turmele închise în grajd de teamă ca acestea să nu rupă demarcațiile

Drumul spre Iluminare

pentru a trece în câmpul cu recolte, să nu fie omorâte sau să nu cauzeze reclamații; în același fel, omul trebuie să păstreze cu grijă cugetul său pentru a-l feri de necinste și de răutate. El trebuie să elimine gândurile care incită la lăcomire, la mânie și la iluzie, dar să încurajeze în același timp gândurile care stimulează bunăvoința și amabilitatea.

Când vine primăvara și izlazarile sunt pline de ierburi înverzite, fermierii duc vitele la păscut; totuși, chiar și atunci ei le supraveghează bine. La fel și cugetul oamenilor: chiar în cele mai bune condiții, cugetul trebuie ținut sub control.

8. La un moment dat, Buddha Shakyamuni locuia în orașul Kausambi. În acest oraș se afla un om care îi purta pizmă și incita băieții răi să facă să circule tot felul de povești pe seama sa. În aceste condiții era greu pentru discipolii săi să primească mâncare suficientă, când mergeau să ceară și erau foarte mult insultați în acest oraș.

Ananda i-a zis lui Buddha: "Preferabil este a nu sta într-un oraș ca acesta; există alte orașe mult mai bune unde am putea merge; ar fi mai bine să părăsim acest oraș."

Cel Binecuvântat a răspuns: "Presupunând că următorul oraș este la fel ca acesta, unde vom merge?"

"Ei, bine! Vom merge în altul!"

Drumul spre Iluminare

Cel Binecuvântat a spus: "Nu, Ananda, așa nu va avea niciodată un sfârșit. Ar fi mai bine să rămânem aici, să suportăm cu răbdare injuriile, până când acestea încetează; și atunci vom merge altundeva!"

Și a adăugat: "În această lume există câștig și pierdere, onoruri și dispreț, proslăvire și injurii; Cel Binecuvântat nu este legat de aceste lucruri exterioare; ele vor înceta tot atât de repede pe cât s-au ivit."

II

MANIERA BUNĂ DE A SE COMPORTA

1. Cei ce caută drumul Iluminării întotdeauna trebuie să-și amintească faptul că este necesar a păstra constant pure corpul, gura și cugetul lor. Pentru a se păstra corpul pur, trebuie să se evite uciderea vreunei vietăți, trebuie să se evite furtul și comiterea adulterului. Pentru a se păstra propria gură pură, trebuie ca omul să evite a minți, a calomnia, a insulta și să abandoneze vorbăriile zadarnice. Pentru a păstra propriul său cuget pur, omul trebuie să evite toată patima, mânia și judecata greșită.

Dacă cugetul devine impur, faptele care vor rezulta vor fi impure. Dacă faptele sale sunt impure, omul va avea de suferit. Deci, este de cea mai mare importanță ca, cugetul și corpul să fie păstrate curate.

2. Era o dată o văduvă bogată renumită pentru amabilitatea, modestia și politețea sa. Aceasta avea o servitoare înțeleaptă și sărăcuțică.

Într-o zi, servitoarea gândi: "Stăpâna mea are o reputație excelentă; mi-ar place mult să știu dacă este bună prin natura sa sau datorită împrejurărilor. O voi încerca și apoi voi înțelege!"

Dimineața următoare, servitoarea n-a apărut în fața stăpânei sale decât spre prânz. Stăpâna fu foarte

Drumul spre Iluminare

ofensată de acest fapt și nerăbdătoare, începu a o mustra. Servitoarea răspunse: "Dacă sunt leneșă numai o zi sau două, asta nu înseamnă că trebuie să-ți pierzi răbdarea!" Atunci, stăpâna deveni și mai mânioasă.

Ziua următoare, servitoarea se sculă din nou foarte târziu. Acest fapt o înfurie pe stăpână și lovi pe servitoare cu un ciomag. Incidentul acesta a devenit larg cunoscut în împrejurimi și văduva bogată își pierdu astfel buna sa reputație.

3. Mulți oameni sunt ca această femeie. Atât timp cât împrejurările le sunt favorabile, sunt cumsecade, modești și calmi, dar este îndoielnic dacă ei se vor purta în același mod, când condițiile se schimbă și le sunt defavorabile.

Se poate spune că o persoană este într-adevăr bună numai când ea menține un cuget curat și calm, când continuă a acționa cu bunătate atunci când cuvinte neplăcute îi lovesc urechile, când alții se arată înțepători față de el sau când nu are mâncare suficientă, îmbrăcăminte și locuință.

Așadar, cei ce fac fapte bune și păstrează un cuget curat numai atât timp cât împrejurările le sunt favorabile, nu sunt cu adevărat buni. Numai cei ce-au primit Învățătura lui Buddha și au exersat cugetul lor și corpul lor grație acestei învățături, pot fi numiți cu adevărat buni, modești și liniștiți.

Drumul spre Iluminare

4. În ceea ce privește potrivirea cuvintelor utilizate, există cinci perechi de cuvinte antonime: 1) cuvintele care sunt potrivite anumitor împrejurări și cele ce nu sunt potrivite în asemenea împrejurări; 2) cuvintele ce se potrivesc faptelor și cele care nu se potrivesc faptelor 3) cuvintele ale căror tonuri sunt plăcute și cele ale căror tonuri sunt grosolane; 4) cuvintele care fac bine și cele care fac rău; 5) cuvintele care creează prietenie și cele care dau naștere la dușmănie.

Oricare ar fi cuvintele pe care le folosim, trebuie să le alegem cu grijă căci oamenii le vor auzi și vor fi influențați de ele în bine sau în rău. Dacă cugetele noastre sunt pline de prietenie și de compasiune, ele nu vor fi tulburate de cuvintele pe care le auzim. Nu trebuie să permitem cuvintelor nesăbuite să treacă printre buzele noastre, căci ele fac a se naște sentimente de mânie și ură. Cuvintele pe care le rostim trebuie să fie întotdeauna cuvinte de prietenie și înțelepciune.

Să presupunem că un om, vrând să curețe solul de murdărie, folosește o lopată și un ciur și se străduie cu perseverență să facă să dispară praful: dar este un lucru imposibil. Ca și acest nebun, noi nu putem spera să eliminăm toate cuvintele nechibzuite. Trebuie să ne antrenăm cugetul și să ne umplem inimile cu simpatie astfel încât să nu fim tulburați de cuvintele spuse de alții.

Cineva poate să încerce a picta un tablou cu acuarele pe cerul albastru, dar este un lucru imposibil. La fel, este imposibil a seca un fluviu mare cu o torță de

Drumul spre Iluminare

paie sau a produce un zgomot, frecând două bucăți de piele de animal bine tăbăcită. Luând lecție din aceste exemple, oamenii trebuie să-și antreneze cugetul în așa fel încât să nu mai fie tulburați, oricare ar fi cuvintele pe care le aud.

Ei trebuie să-și antreneze cugetul și să-l păstreze la fel de imens ca Pământul, la fel de luminat ca Cerul, la fel de profund ca un fluviu mare, la fel de agreabil ca o piele bine tăbăcită.

Chiar dacă dușmanul vostru vă izbește sau vă torturează, dacă îi purtați ură înseamnă că nu urmați învățătura lui Buddha. Oricare ar fi circumstanțele, iată ce-ar trebui să învățați a gândi: "Cugetul meu este neclintit. Cuvintele de mânie și de ură nu vor trece printre buzele mele. Voi acoperi acest dușman cu gândurile de prietenie și de compasiune care decurg dintr-un cuget plin de iubire pentru toate creaturile vii."

5. Un om găsi într-o zi un mușuroi de furnici ce ardea în timpul zilei și fumega în timpul nopții. Acest om merse la un înțelept și îl întrebă ce trebuia să facă. Înțeleptul îl sfătui să scormonească în interiorul mușuroiului cu spada sa. Omul făcu așa cum îi spuse înțeleptul. El găsi pe rând: un zăvor, bule de apă, o furcă, o cutie, o broască țestoasă, un cuțit de măcelar, o bucată de carne. În sfârșit apără un balaur. Omul îi spuse apoi înțeleptului ceea ce găsisese. Înțeleptul îi explică semnificația tuturor lucrurilor și îi zise: "Azvârle departe

Drumul spre Iluminare

toate aceste lucruri cu excepția balaurului; lasă-l singur și nu-l deranja!"

Aceasta este o parabolă. Furnicarul reprezintă corpul omenesc. Faptul că furnicarul arde ziua înseamnă că oamenii execută în timpul zilei ceea ce au gândit cu o noapte înainte. Faptul că furnicarul fumează în timpul nopții vrea să arate că oamenii își amintesc în timpul nopții, cu plăcere sau regret, ceea ce au făcut în timpul zilei precedente.

În această poveste, omul reprezintă pe cel ce caută iluminarea. Înțeleptul nu este altul decât Buddha. Sabia este înțelepciunea pură. Actul de a scormoni în interior indică efortul ce trebuie făcut pentru a dobândi iluminarea.

În continuare, zăvorul reprezintă ignoranța; bulele de apă sunt suflările suferinței și ale mâniei; furca sugerează ezitarea și dificultățile; cutia semnifică acumularea cupidității, a mâniei, a prostiei, a inconstanței, a regretului și a decepției; broasca țestoasă reprezintă corpul și cugetul; cuțitul de măcelar semnifică sinteza dorințelor provenind din cele cinci simțuri iar bucata de carne indică rezultatul dorinței ce determină omul să râvnească după satisfacție. Toate aceste lucruri sunt dăunătoare omului, de aceea Buddha spune: "Azvârle departe toate aceste lucruri!"

În sfârșit balaurul reprezintă cugetul care a eliminat toate pasiunile pământești. Dacă un om scormonește în interiorul lucrurilor cu sabia înțelepciunii,

Drumul spre Iluminare

va ajunge în sfârșit la dragon. "Lasă-l singur și nu-l deranja!" - vrea să spună că trebuie a se căuta un cuget liber de dorințele pământești.

6. Pindola, un discipol al lui Buddha, după ce a dobândit Iluminarea, s-a întors în locul său natal, la Kausambi cu scopul de a mulțumi celor care, acolo, îi dovediseră bunăvoință. Procedînd astfel, pregătea terenul pentru a semăna semințele stării lui Buddha.

În suburbiile ținutului Kausambi se afla un mic parc de-a lungul fluviului Gange, umbrit de rînduri nesfârșite de cocotieri și unde un vînt răcoros sufla în continuu.

"Într-o zi caldă de vară, Pindola se așeză în meditație la umbra răcoroasă a unui pom când regele Udyana veni în acest parc cu soțiile sale pentru a se relaxa și după muzică și plăceri, el adormi la umbra unui pom.

În timp ce regele lor se odihnea, soțiile și doamnele sale de onoare se plimbară și ajunseră pe neașteptate în locul unde Pindola era așezat meditând. Ele îl recunoscuseră ca pe un om sfânt și îi cerură să le învețe și ascultară predica sa.

Regele, când se trezi, porni în căutarea doamnelor și le găsi în jurul lui Pindola ascultându-i învățătura. Fiind din fire gelos și desfrânat, Seniorul începu să se supere și îl insultă pe Pindola, zicându-i: "Este inadmisibil ca tu, un om sfânt să fii în mijlocul femeilor și

Drumul spre Iluminare

să ai plăcerea de a conversa cu ele." Pindola închise încetisor ochii și rămase liniștit.

În furia sa, regele își trase sabia și-l amenință pe Pindola, dar omul sfânt rămase liniștit și ferm ca o stâncă. Acest fapt îl înfurie și mai mult pe rege astfel încât tăie un mușuroi de furnici și aruncă rămășițe de furnici spre Pindola; dar acesta rămase liniștit așezat în meditație și îndură răbdător insulta și chinurile.

Imediat, regele regretă purtarea sa răutăcioasă și-i ceru iertare lui Pindola. În urma acestui incident, Învățătura lui Buddha găsi drumul său în castelul acestui rege și de acolo se răspândi în toată țara.

7. Câteva zile mai târziu, regele Udyana se duse în vizită la Pindola în pădurea retrasă unde trăia și-l întrebă: "Onorat Dascăl! Cum pot discipolii lui Buddha să-și păstreze corpul și cugetul lor pure și neispitite de patimă, cu toate că majoritatea sunt tineri?"

Pindola răspunse: "Nobile senior, Buddha ne-a învățat să respectăm toate femeile. El ne-a învățat să privim toate femeile în vârstă ca mame ale noastre, toate femeile de vârsta noastră ca surori ale noastre și toate femeile mai tinere ca fiice ale noastre. Iată de ce discipolii lui Buddha își păstrează corpul și cugetul curate și neispitite de patimă, atunci când sunt în plină tinerețe."

"Dar, Onorat dascăl, se pot avea gânduri impure

Drumul spre Iluminare

chiar față de femeile având vârsta unei mame, unei surori sau a unei fiice! Cum pot discipolii lui Buddha să-și controleze dorințele? "

"Nobile senior, Binecuvântatul ne-a învățat să privim corpurile noastre ca secretând impurități de toate felurile ca: sângele, puroiul, sudoarea sau grăsimile; gândind la aceste lucruri, chiar fiind tineri, noi suntem capabili a ne păstra curat cugetul."

"Onorat dascăl, - mai zise regele, poate fi ușor pentru voi să faceți astfel pentru că aveți corpurile și cugetele antrenate și ați făcut să strălucească înțelepciunea voastră, dar va fi dificil pentru cei ce n-au fost supuși niciodată unui astfel de antrenament. Ei se pot strădui mult să gândească despre impurități, însă ochii lor vor urmări ușor formele frumoase. Ei pot să se străduiască mult a gândi la ceea ce este slut, dar nu vor fi mai puțin ispitiți de figurile frumoase. Trebuie să fie alt argument pentru care tinerii din mijlocul discipolilor lui Buddha sunt capabili a păstra pure faptele lor."

"Nobile senior, răspuse Pindola, Binefăcătorul ne învață a păzi ușile celor cinci simțuri ale noastre. Când vedem înfățișări și culori frumoase cu ochii, când auzim sunete plăcute cu urechile, când simțim parfumuri cu nasul nostru, când gustăm lucruri savuroase cu limba și atingem lucruri plăcute cu mâinile noastre, noi nu suntem afectați de aceste lucruri atrăgătoare și niciodată nu avem repulsie față de lucrurile respingătoare. Noi am învățat să păzim cu grijă porțile

Drumul spre Iluminare

acestor cinci simțuri. Aceasta datorită învățaturii date de Binefacător, conform căreia chiar tinerii discipoli sunt capabili a păstra pure corpul și cugetul lor."

"Învățătura lui Buddha este într-adevăr minunată. Din propria mea experiență știu că, dacă întâlnesc lucruri frumoase sau plăcute, dacă nu sunt sigur pe paza mea, sunt tulburat de impresiile venite de la simțuri. Deci, este de importanță vitală faptul ca noi să pazim porțile celor cinci simțuri, în scopul de a păstra tot timpul curate faptele noastre."

8. Întotdeauna când omul exprimă gândurile sale în acțiuni, întotdeauna există o reacție care le urmează. Dacă cineva te jignește, există tentația de a-i răspunde la fel sau de a te revanșa. De aceea, omul ar trebui să fie pe gardă contra acestei reacții naturale. Este, de pildă, la fel ca atunci când cineva scuipă contra vântului și nu murdărește pe nimeni decât pe el însuși! Este, de pildă la fel ca atunci când cineva mătură praful în direcția din care bate vântul; el nu se descotorosește de praf dar se murdărește pe el însuși. Nenorocirea întotdeauna însoțește pașii aceluia care dă curs liber dorinței de răzbunare.

9. O faptă bună este aceea de a alunga lăcomia și de a îndrăgi un cuget de bunăvoință. Dar este și mai bine ca omul să-și păstreze cugetul său atent pentru a respecta Nobilul Drum.

Drumul spre Iluminare

Omul trebuie să se debaraseze de un cuget egoist și să-l înlocuiască cu un cuget total preocupat a ajuta pe alții. Faptul de a face fericit pe altul inspiră un altul să facă fericți pe alții și în felul acesta fericirea se naște din astfel de fapte.

Mii de lumânări se pot aprinde cu o singură lumânare și viața lumânării nu va fi scurtată. Fericirea nu se micșorează niciodată, când este împărtășită!

Cei ce caută Iluminarea trebuie să poarte grija primilor lor pași. Cei ce sunt la înălțimea acestor aspirații, trebuie să fie atenți la fiecare pas. Pașii pe drumul Iluminării trebuie să se efectueze în viața noastră de toate zilele.

10. La începutul drumului ce duce la Iluminare, există douăzeci de lucruri dificil de îndeplinit, în această lume. Acestea sunt următoarele: 1) Este dificil ca un om sărac să fie darnic. 2) Este dificil ca un om orgolios să învețe drumul Iluminării. 3) Este greu a căuta Iluminarea cu prețul sacrificiului de sine. 4) Este greu a auzi învățătura lui Buddha. 5) Este greu a se naște într-o epocă în care Buddha este în lume. 6) Este dificil a păstra pur propriul cuget contra instinctelor corpului. 7) Este dificil a nu dori lucrurile frumoase și atrăgătoare. 8) Îi este greu unui om puternic a nu-și folosi forța pentru a-și satisface dorințele. 9) Este greu ca cineva să nu se înfurie, când este insultat. 10) E dificil ca cineva să rămână inocent când este tentat de împrejurări neașteptate. 11) Este

Drumul spre Iluminare

dificil ca cineva să se străduiască pentru studii vaste și complete. 12) Este greu a nu disprețui un începător. 13) Este greu ca cineva să se mențină în umilință. 14) Este dificil a găsi buni prieteni. 15) Este greu a suporta disciplina ce duce la Iluminare. 16) Este dificil a nu fi tulburat de condițiile și împrejurările exterioare. 17) Este greu a învăța pe alții, ținând seama de capacitățile lor. 18) Este dificil a păstra un cuget pașnic. 19) Este greu a nu discuta despre adevăr și despre greșeală. 20) Este dificil a găsi și a învăța o metodă bună.

11. Oamenii buni și oamenii răi diferă unii de alții prin naturile lor. Oamenii răi nu recunosc o faptă incorectă ca fiind incorectă; chiar când li se atrage atenția asupra caracterului incorect al faptelor lor, ei nu încetează să le săvârșească și nu le place ca greșelile lor să fie remarcate. Oamenii înțelepți sunt sensibili la adevăr și greșeală; ei se opresc a face ceva rău de îndată ce-și dau seama că fac rău; ei sunt recunoscători aceluia care le-a atras atenția asupra propriilor greșeli.

Astfel, oamenii buni se deosebesc de cei răi în mod fundamental. Oamenii răi nu apreciază niciodată amabilitatea ce li se arată, pe când oamenii înțelepți, dimpotrivă, o apreciază și sunt recunoscători. Cei înțelepți se străduiesc să-și exprime aprecierea și recunoștința, dând la rândul lor dovadă de amabilitate nu numai binefăcătorilor lor, ci tuturor celorlalți.

III

ÎNVĂȚĂTURA PILDELOR VECHI

1. Cu mult timp în urmă, era o țară care avea un obicei foarte caracteristic și anume, acela de a abandona persoanele în vârstă în munții îndepărtați și inaccesibili.

Un oarecare ministru de stat găsi a fi un lucru prea dificil să procedeze astfel cu propriul său tată, construind un beci secret subteran unde și-a ascuns tatăl și i-a purtat de grijă.

Într-o zi, un zeu apăru în fața regelui acestei țări și-i puse o întrebare încurcată, promițând că, dacă nu putea răspunde acestei întrebări într-un mod satisfăcător, țara sa va fi distrusă. Întrebarea era următoarea: "Aici sunt doi șerpi: arată-mi sexul fiecăruia dintre ei."

Nici regele, nici nimeni altul din palat nu putu să răspundă acestei întrebări. Atunci regele promise o mare recompensă aceluia din regatul său care ar putea răspunde acestei întrebări.

Ministrul merse în ascunzătoarea tatălui său și-i ceru răspunsul acestei întrebări. Bătrînul răspunse: "E o întrebare ușoară. Așează cei doi șerpi pe un covor moale: cel care se mișcă este masculul iar cel ce rămâne liniștit este femela." Ministrul merse și duse răspunsul regelui și în felul acesta problema fu

Drumul spre Iluminare

rezolvată cu succes.

Apoi zeul pusese alte întrebări dificile cărora nici regele, nici anturajul său nu puteau să răspundă, dar de fiecare dată, ministrul, după ce-și consulta bătrânul tată, dădea răspunsul potrivit.

Iată câteva dintre întrebări și răspunsurile lor: "Cine e acela care, ațipit fiind, este socotit treaz și, fiind treaz, este socotit ațipit?" Răspunsul este următorul: "Este cel care se antrenează în vederea dobândirii Iluminării. El este treaz, când este comparat cu acei care nu sunt interesați de Iluminare; el este ațipit, când este comparat cu acei care au obținut deja Iluminarea."

"Cum poți să cântărești un elefant mare?" Iată răspunsul: se încarcă elefantul într-o șalupă și se folosește o linie gradată pentru a marca la ce adâncime se cufundă în apă ambarcațiunea respectivă. Apoi, se dă jos din șalupă elefantul și se încarcă pietre până când șalupa se cufundă în apă la aceeași adâncime. Nu rămâne apoi decât să se cântărească pietrele!"

Ce semnificație are dictonul: "O cupă plină cu apă valorează mai mult decât apa dintr-un ocean." Răspunsul este: "O cupă de apă dată de cineva părinților lui sau unui bolnav cu un cuget de compasiune are un merit veșnic, pe când apa dintr-un ocean va dispărea într-o anume zi."

Dumnezeu luă înfățișarea unui înfometat, căruia nu-i rămăsese decât pielea și oasele și întrebă: "Există

Drumul spre Iluminare

cineva în lume mai flămând decât mine? " Răspunsul este: "E el care este atât de egoist și de lacom că nu crede în cele Trei Comori ale lui Buddha, Sharma și Saṅgha și nu oferă nimic părinților și mentorilor săi. El nu este numai mai flămând, dar va ajunge în lumea demonilor înfometate și acolo va suferi de o foamete veșnică ".

"Iată aici o planșetă pătrată de lemn Candana ; în care parte a fost baza copacului?" Răspunsul este: "Fă să plutească planșeta pe apă: extremitatea ce se scufundă puțin mai adânc în apă, aceea a fost cea mai aproape de rădăcină."

"Sunt aici doi cai aparent de aceeași vârstă și aspect: care este mama și care este copilul? " Răspunsul este: "Dacă le aduci paie, iapa-mamă va împinge paietele spre fiul său."

Fiecare răspuns la aceste întrebări dificile mulțumiră atât pe Zeu cât și pe rege. Regele fu fericit să afle că răspunsurile veniseră de la un om în vârstă al cărui fiu îl ascunsese în beciul său. Apoi, suprimă obiceiul de a se abandona bătrânii în munți și ordonă să fie tratați cu amabilitate.

2. Regina ținutului Videha din India a visat o dată un elefant alb care avea șase colți de fildeș. Ea îi râvnea cu o dorință vie și l-a rugat pe rege să-i aducă colții. Deși sarcina părea imposibilă, regele, care o iubea pe regină, oferi o recompensă mare vânătorului care l-ar

Drumul spre Iluminare

Înștiința despre existența acestui elefant.

Ori, într-adevăr, exista un elefant cu șase colți care trăia în munții Himalaya și acest elefant se antrena în vederea obținerii Iluminării. Într-o zi, elefantul acesta salvase viața unui vânător, care se găsea într-o situație critică în profunzimea munților, așa încât acesta putuse să se întoarcă sănătos și teafăr la ai săi. Cu toate acestea, vânătorul fu orbit de perspectiva recompensei mari și uită bunăvoința pe care i-o dovedise elefantul. Așadar, el s-a întors în munți cu scopul de a ucide elefantul.

Știind faptul că elefantul se instruia în vederea dobândirii Iluminării, vânătorul se deghiză în călugăr budist. Apropiindu-se de elefant și pândindu-l, a tras în el cu o săgeată otrăvită.

Știind că sfârșitul îi era aproape și că vânătorul era dominat de dorința pământească de a obține recompensa, elefantul simți compasiune față de vânător și-l adăposti între membrele sale contra furiei altor elefanți care vroiau să-l răzbune. Atunci, elefantul îl întrebă pe vânător de ce făcuse asemenea prostie. Vânătorul i-a spus că vroia cei șase colți de fildeș pentru a primi recompensa. Elefantul își scoase numaidecât colții, lovindu-i de un copac, și-i dădu vânătorului, zicându-i: "Făcând acest dar, eu mi-am desăvârșit instruirea în vederea dobândirii stării lui Buddha și voi merge să fiu renăscut în Țara Pură. Când voi deveni un Buddha, te voi ajuta să te lepezi de cele

trei săgeți otrăvite ale tale, anume: cupiditatea, furia și stupiditatea.

3. Într-un tufiș de bambus, la poalele munților Himalaya era o dată un papagal care trăia cu numeroase alte păsări și animale. Într-o zi, un vânt puternic începu să bată și două ramuri de bambus, frecându-se una de alta, făcură să ia foc întregul tufiș. În spaima lor, păsările și animalele se aflau într-o mare încurcătură. Papagalul, simțind compasiune pentru teama și suferințele lor și dorind să-i răsplătească pentru bunăvoința pe care i-au dovedit-o lăsându-l să se adăpostească în acest tufiș de bambus, se strădui din toate puterile să-i salveze pe toți. Se cufundă el însuși într-un iaz apropiat și zburând deasupra focului începu a împrăști stropi de apă pentru a-l stinge. A repetat sârguincios acest act cu o inimă plină de compasiune și de recunoștință pentru tufișul care l-a adăpostit.

Acest spirit de bunăvoință și de abnegație fu aflat de un Zeu. Acesta coborî din Cer și zise papagalului: "Tu ai un spirit curajos, dar ce speri să realizezi, aruncând câteva picături de apă asupra unui foc atât de mare?" Papagalul răspunse: "Nu există nimic care să nu poată fi îndeplinit prin spiritul de bunăvoință și abnegație! Vreau să-mi amplific eforturile până în viața viitoare!" Marele Zeu fu impresionat de cugetul papagalului și împreună stinseră focul.

Drumul spre Iluminare

4. Era o dată în Himalaya o pasăre care avea un corp și două capete. Într-o zi, unul dintre capete observă că celălalt mănca un anumit fruct delicios și resimți gelozia. El își zise în sine: "Eu voi mânca un fruct otrăvit." Așadar, mâncând otravă, pasărea întreagă muri.

5. Odată, coada și capul unui șarpe s-au certat pentru a ști care din ele trebuia să meargă în față. Coada îi zise capului: Întotdeauna tu ești cel care conduci ; nu e drept! Ai putea bine să mă lași uneori să conduc și eu! " Capul îi răspunse: "Este legea naturii noastre faptul că eu sunt capul; nu pot schimba locul cu tine."

Dar într-o zi, cearta a ajuns la punctul în care coada s-a agățat într -un arbore și în felul acesta a împiedicat capul să înainteze. Când capul a obosit de atâta luptă coada și-a urmat propriul drum. Atunci, șarpele a căzut într-o gaură cu foc și a pierit. În natură există din totdeauna o ordine bine stabilită și fiecare lucru are funcția sa proprie. Dacă ordinea este perturbată, modul de funcționare este întrerupt și întregul ansamblu se va ruina.

6. Era o dată un om ce se enerva foarte repede. Într-o zi, doi oameni se aflau în fața casei lui și discutau despre el, zicând: "Este un om drăguț, dar este nerăbdător. Are un temperament cald și se înfurie

repede." Furiosul a surprins această conversație, a ieșit ca un vârtej din casă și s-a repezit asupra celor doi interlocutori, izbindu-i, dându-le șuturi cu picioarele și rănindu-i.

Când unui om înțelept i se atrage atenția asupra greșelilor sale, el reflectează asupra lor și-și schimbă comportarea. Când nehibzuitului i se demonstrează comportarea sa rea, el nu numai că disprețuiește această părere, dar curând repetă aceeași greșeală.

7. Era o dată un om bogat, dar tâmpit. Văzând casa splendidă cu trei etaje a unui alt om, îl invidia și îi intră în cap ideea de a construi una asemănătoare, socotind că este tot atât de bogat ca celălalt. El a chemat un dulgher și i-a ordonat s-o construiască. Dulgherul a acceptat și a început de îndată lucrul, punând temeliile și ridicând mai întâi primul etaj, apoi al doilea și în sfârșit al treilea. Văzînd acest lucru, bogatul s-a înfuriat și a țipat: "Nu vreau fundație, primul și al doilea etaj! Ceea ce vreau eu este numai un al treilea etaj frumos. Construiește-l repede! "

Nebunul se gândește numai decît la rezultate și în nerăbdarea sa, neglijează efortul necesar pentru a ajunge la ele. Fără eforturi proprii, nici un bun nu poate fi dobândit, așa cum este imposibil să fie construit un al treilea etaj fără să fie pusă temelia, primul și al doilea etaj.

Drumul spre Iluminare

8. Era o dată un nebun care fierbea miere. Prietenul său apăru pe neașteptate și nebunul vru să-i ofere puțină miere. Însă, mierea fiind prea fierbinte, nebunul a început s-o vânture fără a trage vasul de pe foc. Tot astfel, nu se poate obține mierea înțelepciunii calme, dacă nu se stinge la început focul pasiunilor mondene.

9. Erau o dată doi diavoli care își petreceau ziua întreagă certându-se și disputându-se din cauza unei cutii, a unui baston și a unei perechi de pantofi. Trecând pe-acolo, un om i-a întrebat: "Din ce cauză vă gâlceviți pentru aceste lucruri? Ce putere magică au ele ca voi să vă certați pentru a le poseda? "

Diavolii i-au explicat că, cutia le procura tot ceea ce-și doreau, de pildă: mâncare, îmbrăcăminte, bogății; fără baston, nu puteau învinge toți dușmanii lor și că, fără perechea de pantofi, nu puteau călători prin aer. Auzind toate acestea, omul le zise: "De ce vă certați? Dacă vă retrageți câteva clipe, mă gândesc c-aș putea să fac o justă repartiție a lucrurilor între voi." Diavolii s-au îndepărtat. Îndată ce ei plecară, omul a încălțat pantofii, a luat cutia și bastonul, și plecă mergând prin aer.

Diavolii reprezintă oamenii cu convingeri nebudiste. "Cutia" simbolizează darurile ce sunt făcute cu un cuget de miluire: oamenii nu înțeleg câte comori decurg din această dragoste dezinteresată. "Bastonul" semnifică folosirea concentrării mintale: oamenii nu înțeleg că,

Drumul spre Iluminare

folosind concentrarea mintală, pot înfrânge toate pasiunile pământești. "Perechea de pantofi" semnifică disciplina pură a gândirii și a comportării, care situează oamenii deasupra tuturor dorințelor și a tuturor argumentelor. Ignorând aceste lucruri, oamenii se ceartă și discută la infinit pentru o cutie, un baston și o pereche de pantofi.

10. Era o dată un om care călătorea singur. Ajungând aproape de o casă părăsită, hotărî să-și petreacă noaptea acolo. Către miezul nopții intră un diavol cu un cadavru, pe care-l așează pe podea. După puțin timp, apărură un alt diavol și pretinse că acel cadavru îi aparținea. Cei doi diavoli începură să se certe fără să ajungă la un rezultat.

Atunci, primul diavol zise că era inutil să continue să se certe și propuse a supune problema unui judecător care va decide care din ei era proprietarul cadavrului. Al doilea diavol fu de acord și văzând omul consternat într-un colț, îi propuse să rezolve problema. Omul era înspăimântat atât de mult încât se gândea: "Oricare ar fi decizia pe care-aș lua-o, aceasta va irita pe demonul ce va pierde; acesta va căuta să se răzbune și mă va omorî." Totuși, el hotărî să arate cu toată sinceritatea ceea ce constatase.

Cum el se așteptase, al doilea diavol se înfuriă și-i înșfăcă un braț, smulgându-l. Însă, primul diavol înlocui acel braț cu un braț al cadavrului. Diavolul cel furios îi

Drumul spre Iluminare

smulse celălalt braț, dar primul diavol îl înlocui imediat cu celălalt braț al cadavrului.

Și procedară așa în continuare până când cele două brațe, cele două picioare, capul și corpul omului fură smulse și apoi înlocuite cu părțile corespunzătoare ale cadavrului. După aceea cei doi diavoli, văzând membrele omului imprăștiata pe podea, se năpustiră asupra lor, le devorară și plecară râzând bucuroși.

Bietul om, care se refugiase în această casă pustie, era tulburat de ghinionul său. Părțile corpului său, pe care diavolii le mâncaseră, erau acelea pe care i le dăduseră părinții săi iar membrele ce le avea acum aparțineau unui cadavru. La urma urmei, cine era el? Incapabil de a rezolva această problemă, înnebuni și începu a rătăci fără a avea casă. El merse la un templu, intră acolo și povesti tristețile lui călugărilor. Prin această istorisire, oamenii curați înțeleseră adevărata semnificație a doctrinei "non-Ego-ului".

11. O dată, o femeie frumoasă și bine îmbrăcată vizită o casă. Stăpânul casei a întrebat-o cine era. Ea a răspuns că era zeița bogăției. Stăpânul casei fu încântat și o trată cu amabilitate. Imediat, după ea apărură o altă femeie urâtă la vedere și sărăcăcios îmbrăcată. Stăpânul casei a întrebat-o cine era și femeia i-a răspuns că era zeița sărăciei.

Stăpânul casei s-a îngrozit și-a încercat s-o dea afară, dar femeia a refuzat, începând să spună: "Zeița

Drumul spre Iluminare

bogăției este sora mea. Avem între noi o convenție conform căreia nu putem trăi separate. Dacă mă alungi, sora mea va merge cu mine." Și într-adevăr, îndată ce femeia slută a plecat, a plecat și cealaltă.

Nașterea merge cu moartea. Soarta bună merge cu soarta rea. Lucrurile rele urmează lucrurile bune. Omul ar trebui să cunoască acest fapt. Nebunii se tem de soarta rea și aleargă după cea bună, însă cei ce caută Iluminarea trebuie să depășească și pe una și pe cealaltă, să rămână liberi față de toate afecțiunile pământești.

12. Era o dată un pictor sărac care și-a părăsit casa și soția pentru a merge să-și caute norocul. După trei ani de străduințe penibile, el economisise trei sute de monede de aur și se hotărâse să se întoarcă acasă. Pe parcursul drumului a ajuns aproape de un mare templu în care se desfășura o mare ceremonie de ofrande. Pictorul a fost foarte impresionat și s-a gândit în sinea lui: "Până aici nu m-am gândit niciodată la altceva decât la prezent și n-am privit niciodată cu atenție fericirea mea viitoare. Este o parte a soartei mele bune faptul că am venit în acest loc. Trebuie să profit, pentru a planta semințele meritului.

Gândind astfel, a donat templului tot ceea ce economisise și s-a întors acasă fără un ban.

Soția i-a reproșat soțului că nu i-a adus nici cea mai mică monedă pentru a subzista. Săracul pictor a

Drumul spre Iluminare

răspuns că a câștigat mult aur, dar că-l plasase într-un loc sigur. Când soția l-a forțat să-i arate locul unde-l ascunsese, pictorul a mărturisit că-l donase călugărilor unui templu.

Acest fapt a determinat-o pe soție să se înfurie și să-și certe soțul. În sfârșit, ea a dus problema în fața judecătorului local. Când judecătorul i-a cerut pictorului să se apere, acesta a spus că nu acționase într-un mod stupid, căci câștigase aurul după lungi și penibile eforturi și avusese ideea să-l folosească drept sămânță pentru soarta bună viitoare. Când ajunsese la templu, i se păruse că acolo era ceea ce-i trebuia lui pentru a planta sămânța soartei sale viitoare. Apoi a adăugat: "Când am donat aurul călugărilor, mi s-a părut că în același timp alungam lăcomia și zgârcenia ce se găseau în inima mea; am înțeles că adevărata bogăție nu este aurul, ci cugetul."

Judecătorul a lăudat concepția justă a pictorului și cei ce l-au auzit vorbind despre aceste lucruri l-au aprobat, ajutându-l în diferite feluri. Așadar, pictorul și soția sa au beneficiat de o permanentă soartă bună.

13. Un om, care locuia lângă un cimitir, a auzit într-o noapte o voce ceare-l chema dintr-un mormânt. Ori, el era prea timid pentru a merge singur să vadă ce era acolo. Dimineața următoare a povestit acest fapt unui prieten curajos, care-a avut ideea ca noaptea următoare să se ducă la locul indicat cu scopul de a afla de unde

provenea vocea.

În timp ce timidul tremura de frică, prietenul său a mers noaptea următoare la cimitir și într-adevăr vocea s-a făcut auzită, venind dintr-un mormânt. Prietenul a întrebat cine era și ce dorea. Vocea, ce ieșea din pământ, a răspuns: "Eu sunt o comoară ascunsă și am hotărît să mă donez eu-însămi cuiva. Noaptea trecută am făcut oferta mea unui om, însă el era prea timid pentru a veni singur aici. De aceea, tu ești acela care vei avea această comoară, căci tu ești demn de ea. Mâine dimineață voi veni la tine acasă cu șapte asistenți ai mei."

Prietenul a zis: "Te voi aștepta, dar te rog spune-mi cum ar trebui să vă tratez." Vocea a răspuns: "Noi vom veni îmbrăcați cu veșminte de călugări. Pregătește-ne o cameră cu apă, spală-te și curăță camera. Să ai scaune pentru noi și opt castronașe cu orez fiert. După masa de prânz, tu ne vei conduce într-o cameră închisă și acolo noi ne vom transforma în urcioare cu aur."

Dimineața următoare, acest om și-a spălat corpul și a curățit camera așa cum i se spusese; apoi, a așteptat să apară cei opt călugări. Aceștia au apărut la timpul stabilit și omul i-a primit cu politețe.

După ce au mâncat, omul i-a condus într-o cameră închisă unde fiecare dintre ei s-a transformat într-un urcior plin cu aur.

În același sat se afla un om foarte lacom. Când a

Drumul spre Iluminare

aflat întâmplarea, a vrut să pună stăpânire pe urcioarele pline cu aur. A invitat opt călugări în casa sa. După ce le-a servit masa, i-a condus într-o cameră închisă, dar în loc de a se transforma în urcioare pline cu aur, ei s-au înfuriat, au mers și s-au plîns la poliție care, în cele din urmă, a arestat acest om lacom.

În ceea ce privește omul timid, când a aflat că vocea ieșită din mormânt umpluse de bogății pe omul curajos, a mers la casa acestuia și, cu lăcomie, i-a cerut aurul precizând că de fapt el a fost primul la care se adresase vocea. Vrînd să pună stăpânire pe urcioare, el n-a găsit înăuntru decât o mulțime de șerpi care-și ridicau capetele spre el, gata să-l atace.

Aflînd acest lucru, regele a decretat că aceste urcioare aparțineau omului curajos și a pronunțat următoarea observație : "Astfel merg întotdeauna lucrurile în această lume. Cei nebuni sunt plini de dorințe și-și doresc profituri dar ei sunt prea timizi pentru a le căuta și de aceea ratează continuu. Ei nu posedă nici credința, nici curajul de a face eforturi spirituale necesare, prin care se obțin adevărata pace și armonie."

DRUMUL DE URMAT

I

CĂUTAREA ADEVĂRULUI

1. În căutarea adevărului, există anumite probleme care n-au nici-o importanță. Din ce este făcut Universul? Universul este veșnic? Universul are sau nu limite? În ce fel s-a creat această societate omenească? Care este organizarea ideală a societății umane? Dacă un om ar amâna cercetarea și practicarea care duce la iluminare până când asemenea probleme vor fi soluționate, el ar muri înainte de a găsi drumul.

Să presupunem că un om a fost străpuns de o săgeată otrăvită; părinții și prietenii săi se vor uni desigur pentru a face să vină un chirurg pentru a-i extrage săgeata, a-i îngriji rana și combate acțiunea de otrăvire.

Să presupunem că rănitul se opune, zicând: "Așteptați puțin! Înainte de a-mi extrage această săgeată, aș vrea să știu cine mi-a lansat-o: este bărbat sau femeie? Este nobil sau țăran? Din ce era făcut arcul? Arcul cu care s-a lansat săgeata, era un arc mare sau mic? Era din lemn sau din bambus? Din ce era făcută coarda acestui arc? Era din fire sau din intestine?

Ce pene s-au folosit? Înainte de a-mi extrage săgeata, țin să știu totul despre aceste probleme." Ce se va întâmpla în acest caz?

Drumul de urmat

Înainte ca aceste informații să-i fie date, într-un mod sigur și neîndoielnic, otrava va avea tot timpul să acționeze și să circule prin vene în așa fel încât acest om va muri. Primul lucru ce trebuie făcut este acela de a scoate săgeata și a împiedica răspândirea otravei.

Când focul pasiunilor pune această lume în pericol, nu are mare importanță faptul de a se cunoaște din ce este făcută lumea aceasta. Deasemenea, nu este atât de important să înțelegi care este forma ideală a societății umane.

Problema de a ști dacă universul are limite sau dacă este etern, poate să aștepte până când este găsit mijlocul de a stinge flăcările nașterii, bătrâneții, ale bolii și morții; în fața amărăciunii, tristeții, suferinței și chinului, trebuie să se găsească întâi modul de a se stinge acest foc și a se dedica practicii Drumului.

Învățătura lui Buddha proclamă ceea ce este important a se cunoaște și nu ceea ce nu are importanță. Aceasta înseamnă că trebuie să se studieze ceea ce trebuie să fie studiat, a suprima ceea ce trebuie suprimat, a dezvolta ceea ce trebuie dezvoltat, a obține cunoașterea ce trebuie obținută.

Prin urmare, oamenii trebuie mai întâi să deosebească ceea ce este de primă importanță, care este problema care trebuie rezolvată în primul rând și care este cea mai urgentă pentru ei. Pentru a face astfel, este necesar ca oamenii să se străduiască în primul rând a-și exersa propriul cuget și a-și controla propriile

raționamente.

2. Să presupunem că un om merge în pădure pentru a-și procura o anumită esență (sevă) ce crește în interiorul unui copac și acesta se întoarce cu un braț de ramuri și frunze, crezând că a obținut seva pentru care venise. Nu este stupid să se mulțumească cu scoarță, cu alburnuri sau cu lemnul, în locul sevei pe care-a venit s-o caute? Dar, mulți oameni procedează astfel.

Un om căută un drum pentru a scăpa de naștere, bătrânețe, boală, moarte, de amărăciune, de tristețe, de suferință și de chin; și totuși el urmează drumul până la un anumit punct și, din clipa în care vede un oarecare progres, devine imediat încrezut, îngâmfat, autoritar. El se aseamănă cu cel care caută seva și se mulțumește cu un braț de vreascuri și de frunze.

Iată de pildă un altul care se mulțumește cu progresul pe care l-a putut realiza cu un efort minim; curând, el își diminuează efortul, devenind încrezut și îngâmfat; el este asemenea celui ce cară brațul de crengi și de frunze în locul sevei căutate.

Încă unul, de pildă, care, constatând că spiritul său a devenit mai calm și că gândurile îi sunt mai clare, își diminuează efortul, devenind orgolios și îngâmfat. El obține o povară de scoarță în locul sevei căutate.

De pildă, un altul devine orgolios și înfumurat, remarcând faptul că a obținut o anumită viziune

Drumul de urmat

interioară; acest fapt este ca și cum ar purta o încărcătură de fibră lemnoasă în locul sevei. Toți acești căutători, care se mulțumesc cu un insuficient efort și devin orgolioși și aroganți, își diminuează efortul și cad ușor în lenevie. Toți, astfel de oameni se află inevitabil în fața suferinței.

Cei ce caută Adevăratul Drum al Iluminării nu trebuie să se aștepte la nici un semn de respect, onoare sau devotament de la cei de care sunt înconjurați. În plus, ei nu trebuie să aspire spre un progres semnificativ în calm, cunoaștere și înțelepciune, cu un minimum de efort.

Înainte de toate, trebuie să se aibă clar în minte natura fundamentală și esențială a acestei lumi de viață și de moarte.

3. Lumea nu are substanță și permanență proprie. Ea nu este decât o imensă îmbinare de cauze și de condiții. Acestea își trag originea numai și exclusiv din activitățile cugetului stimulat de ignoranță, de imaginații false, dorințe și afecțiuni. Lumea este proiectarea falselor concepții ce se află în cuget: nu are nici o substanță. Lumea și-a făcut apariția prin procesul cugetului însuși, cugetul proiectând propriile sale iluzii. Lumea își are fundamentul în dorințele cugetului, în chinurile și eforturile cauzate de suferința care rezultă din propriile sale dorințe, mâinii și iluzii. Cei ce caută drumul Iluminării trebuie să se pregătească a combate un astfel

de cuget pentru a-și atinge scopul.

4. Oh, cugetul meu! De ce rătăcești fără repaus deasupra circumstanțelor schimbătoare ale vieții? De ce mă faci atât de confuz și fără odihnă? De ce mă împingi să strâng atâtea lucruri? Tu ești ca un plug ce se rupe în bucăți înainte de-a începe să are; ești ca o cârmă, care se destramă tocmai în momentul când omul pornește pe oceanul nașterii și al morții. La ce bun atâtea renașteri, dacă tu nu te folosești bine de această viață?

Oh, cugetul meu! O dată tu m-ai făcut să fiu născut ca un rege și apoi m-ai făcut să fiu născut ca un paria și să-mi cerșesc mâncarea. Uneori mă faci să mă nasc în locuințele celeste ale zeilor, în care sălășluiesc în fericire și extaz și după aceea, mă cufunzi în celui mai adânc infern.

Oh, cugetul meu nebun, complet nebun! Tu m-ai condus în felul acesta pe nenumărate drumuri și eu te-am ascultat cu supunere. Dar acum că am auzit Învățătura lui Buddha, nu mă mai tulbura în plus, nu-mi mai produce frământări, să căutăm împreună Iluminarea cu smerenie și răbdare!

Oh, cugetul meu! Dacă tu m-ai putea învăța că totul este fără substanță, că totul este trecător! Dacă ai putea să mă înveți a nu mă crampona de lucruri, a nu dori lucrurile, a nu da curs liber nici cupidității, nici mâniei, nici prostiei! Atunci noi am putea călători în

Drumul de urmat

liniște. Și tăind legătura dorințelor cu sabia înțelepciunii, nemaifiind tulburați de vicisitudini, de avantaje și de dezavantaje, de bine și de rău, de pierdere și de câștig, de elogi și de jigniri, noi am putea rămâne în pace.

Oh, cugetul meu drag! Tu erai cel care trezeai întâi credința în noi! Tu erai cel care inspirai căutarea noastră de Iluminare! Atunci de ce te lași atât de ușor pradă cupidității, dragostei de bunăstare și emoțiilor plăcute?

Oh, cuget al meu! De ce te avânți ici și colo fără un scop definit? Lasă-ne să traversăm această teribilă mare de iluzii. Până aici eu acționam cum doreai tu, dar acum e rândul tău să acționezi cum vreau eu și împreună, noi vom urma Învățătura lui Buddha.

Oh, cugetul meu drag! Acești munți, aceste fluvii și aceste mări sunt schimbătoare și izvor de dureri. Unde deci, în această lume de iluzie, ne vom găsi liniștea? Lasă-ne să urmăm Învățătura lui Buddha și să trecem pe celălalt țărm, acel al Iluminării!

5. Cei ce caută cu adevărat Iluminarea impun limite cugetului lor. Apoi ei progresează cu hotărâre energică. Chiar dacă sunt insultați de unii și disprețuiți de alții, ei merg înainte fără a se tulbura. Ei nu se întristează, dacă sunt bătuti cu pumnii, loviți cu pietre sau spintecați de săbii.

Chiar dacă dușmanii lor le taie capul, cugetul lor

Drumul de urmat

nu trebuie să se tulbure. Dacă ei își lasă cugetul să se întunece de lucrurile pentru care suferă, înseamnă că ei nu urmează Învățătura lui Buddha. Orice evenimente li s-ar întâmpla, ei trebuie să se decidă să rămână fermi și stăpâni pe sine, radiind întotdeauna gânduri de compasiune și de bunăvoință. Să vină insulta, să vină nenorocirea și, totuși, cel ce caută Iluminarea trebuie să fie decis a rămâne nepăsător și liniștit în cugetul său, fiind total pătruns de Învățătura lui Buddha.

Cel care caută să obțină Iluminarea, trebuie să realizeze imposibilul și să îndure ceea ce este de neîndurat. Trebuie să renunțe la tot ce are.

Dacă i se spune că, pentru a câștiga Iluminarea, trebuie să-și limiteze mâncarea la un singur bob de orez pe zi, el va mânca numai un bob de orez. Dacă drumul Iluminării îl conduce prin foc, el va merge înainte.

Însă aceste lucruri nu trebuie să fie făcute pentru un scop ulterior. Omul ar trebui să le facă pentru că așa este corect și înțelept de a le face. Omul trebuie să le facă într-un spirit de compasiune, așa cum o mamă le-ar face pentru copilul său mic, așa cum ea le-ar face pentru copilul său bolnav fără a se gândi a-și cruța forțele, fără a se gândi la bunăstarea proprie.

6. Era o dată un Rege care-și iubea poporul și țara sa. El domnea cu atâta înțelepciune și bunătate încât țara sa trăia în pace și prosperitate. El era întotdeauna în căutarea unei mai mari înțelepciuni și iluminări; el

Drumul de urmat

oferise chiar recompense aceluia care l-ar fi putut conduce la aceste învățături.

Devotamentul său și înțelepciunea sa au atras în sfârșit atenția zeilor și aceștia au hotărât să-l pună la încercare. Astfel, un zeu a luat înfățișarea unui diavol și a apărut în fața porții palatului regal. El a cerut să fie condus în fața regelui, căci, spunea el, avea o învățătură sfântă să-i comunice.

Regele, care se bucura să asculte acest mesaj, l-a primit cu curtoazie și i-a cerut să-l instruiască. Diavolul a luat apoi o înfățișare îngrozitoare și a cerut mâncare spunând că nu-i poate învăța pe oameni, dacă nu primește mâncarea pe care o dorește. Diavolului îi fuseseră oferite mâncăruri alese, dar acesta insistase să i se ofere carne de om caldă și sânge. Prințul moștenitor i-a oferit propriul său corp, apoi pe al reginei, dar diavolul n-a fost satisfăcut, cerând corpul regelui însuși.

Regele s-a arătat a fi de acord să-i ofere corpul său, dar i-a cerut ca la început să poată auzi învățătura.

Zeul a pronunțat atunci următoarele învățături înțelepte: "Chinul vine din dorință; teama provine din dorință. Cei ce îndepărtează dorința nu mai au nici chin, nici teamă." Numai decât zeul a reluat înfățișarea sa adevărată, în timp ce prințul și regina au reînviat cu aspectul lor inițial.

7. Era o dată în Himalaya un căutător al Adevăratului Drum. El nu dădea importanță nici comorilor pământului, nici măcar plăcerilor cerești; ceea ce căuta era învățătura care i-ar fi permis să alunge toată iluzia mintală.

Zei, fiind impresionați de înflăcărea și sinceritatea acestui om, s-au decis să-l încerce. Unul dintre zei a luat înfățișarea unui diavol și-a apărut în Himalaya cântând: "Totul se schimbă, totul apare și dispare."

Auzind acest cântec, căutătorul Adevărului s-a bucurat atât de mult ca și cum găsisse un izvor de apă rece cu care să-și potolească setea ori asemenea unui sclav aflându-se deodată liber. El și-a zis în sine: "Cel puțin am găsit învățătura adevărată pe care-am căutat-o atât de mult timp!" Urmări sunetul acestei voci și găsi în curând locul unde se afla teribilul demon. Fără a fi total liniștit, se apropie de el și-i zise: "Tu ești acela care a cântat cântecul pe care l-am auzit? Te rog, mai cântă puțin!"

Demonul răspunse: "Da, eu cântam. Totuși, nu pot cânta mai departe, atâta timp cât n-am ce mânca; sunt înfometat."

Omul îl imploră insistent, să cânte mai mult: "Acest cântec, zise el, are un sens sacru pentru mine și căutam de foarte mult timp o astfel de învățătură. N-am auzit decât o parte a acestui cântec; te rog, lasă-mă să ascult continuarea!"

Drumul de urmat

Demonul zise încă o dată: "Eu sunt înfometat și dacă nu pot gusta carnea și sângele unui om, nu voi sfârși cântecul."

Omul, în nerăbdarea sa de a asculta învățătura, promise demonului că-i va da propriul său corp după ce a auzit învățătura. Atunci demonul cântă poemul complet:

"Totul se schimbă.
Totul apare și dispare.
Este perfecta liniște,
Când se depășește viața și moartea."

După ce l-a ascultat, omul scrisese acest poem pe stâncile și pomii din jur, apoi se cățăra într-un pom și se aruncă la picioarele demonului, dar demonul dispăruse și în locul său se afla un zeu strălucitor care primi corpul acestui om teafăr și nevătămat.

8. Era o dată un înflăcărat căutător al Adevărului numit Sadaprarudita. El respingea toată aspirația câștigului sau a onorurilor și căuta drumul Adevărului cu riscul vieții sale. Într-o zi, o voce din cer veni spre el, zicându-i: "Sadaprarudita! Mergi drept spre est. Nu te gândi nici la cald, nici la frig, nu da atenție nici elogiilor, nici disprețului lumii, nu te lăsa necăjit nici de bine, nici de rău, dar caută să mergi numai spre est. Când vei fi ajuns la hotarul Orientului, vei găsi un dascăl adevărat și vei obține Iluminarea."

Drumul de urmat

Sadaprarudita fu foarte fericit de a primi această indicație precisă și întreprinse îndată călătoria sa spre Est. De mai multe ori fu obligat să doarmă acolo unde îl surprindea noaptea, fie pe un câmp izolat, fie în munții sălbatici.

Fiind un străin într-o țară străină, el suferi tot felul de umilințe; trebui chiar să se vândă o dată ca sclav. Altă dată, fiind înfometat, trebui să-și vândă propria carne; dar în sfârșit, găsi dascălul veritabil și îi ceru să-l instruiască.

Un dicton spune că: "Lucrurile bune sunt întotdeauna scumpe" și Sadaprarudita îl găsi adevărat în acest caz, căci întâlnește multe dificultăți în cursul călătoriei sale în căutarea Adevărului. El n-avea bani să cumpere flori și tămâie pentru a le oferi mentorului său. Se strădui să-și vândă serviciile, dar nu se găsi nimeni care să le vrea. I se părea că există un spirit rău ce-l împiedica de fiecare dată, când dorea să întreprindă ceva. Drumul Iluminării este destul de greu și pe un om îl poate costa propria sa viață.

Sadaprarudita putu cel puțin să se prezinte mentorului său, dar atunci avu o nouă dificultate. El n-avea nici hârtie pentru a nota învățăturile mentorului, n-avea nici pensulă, nici cerneală pentru a scrie. Atunci, se înțepă la încheietura mâinii și-și luă notițele cu propriul sânge. În felul acesta, își asigură Prețiosul Adevăr.

Drumul de urmat

9. Era o dată un băiat numit Sudhana, care aspira de asemenea la Iluminare și căuta cu înflăcărare drumul care să-l conducă la aceasta. De la un pescar învăță misterele mării. De la un medic învăță să fie compătimitor față de bolnavi în suferințele lor. De la un om bogat învăță că economiile adunate treptat sunt sursa averii sale și înțelese cât era de necesar faptul de a nu lăsa să se piardă nici o ocazie, oricât de mică ar fi fost ea, să înainteze spre Iluminare.

De la un călugăr meditând învăță că spiritul purificat și calm are minunata putere de a purifica și de a liniști spiritul altora. Într-o zi, el întâlnește o femeie cu o personalitate excepțională și fu impresionat de spiritul său de bunăvoință: învăță de la ea că generozitatea este fructul înțelepciunii. Altă dată întâlnește un bătrân hoinar care îi arată că, pentru a ajunge la drumul drept, trebuia să escaladeze un munte de săbii și să treacă peste-o vâlcea plină cu foc. Sudhana învăță astfel din experiență că învățătura adevărată trebuie să se obțină din tot ceea ce se vede și se aude.

El învăță răbdarea de la o biată femeie infirmă; învăță să guste fericirea simplă, privind copiii jucându-se pe stradă; de la diferiți oameni amabili și umili, care nu se gândesc niciodată să dorească ceea ce dorește altul, învăță secretul de a trăi în pace cu toată lumea.

Primi o lecție de armonie, privind cum se unesc rotocoalele de tămâie și o lecție de grație de la un aranjament floral. Într-o zi, traversând o pădure, se

Drumul de urmat

odihni sub un copac maiestuos; observă de aproape un foarte mic vlăstar, care creștea pe un copac căzut și uscat; acest fapt îți dădu o lecție despre incertitudinea vieții.

Lumina soarelui în timpul zilei și strălucirea stelelor în timpul nopții reîmprospătau continuu cugetul său. Așadar, Sudhana trase profit din experiențele din cursul lungii sale călătorii.

Într-adevăr, cei ce caută Iluminarea trebuie să se gândească la cugetul lor ca la un castel și trebuie să-l decoreze. Ei trebuie să deschidă lui Buddha larg poarta castelului inimii lor, să-l invite respectuos și umil să intre în citadela interioară cu scopul de a-i oferi tămâia credinței și florile recunoștinței și bucuriei. Aceasta este ceea ce Sudhana învăță în cursul lungii sale călătorii.

II

DIVERSELE CĂI ALE PRACTICII

1. Pentru cei ce caută Iluminarea există trei feluri de practici pe care trebuie să le înțeleagă și îndeplinească: mai întâi, antrenarea pentru o bună conduită; în al doilea rând, concentrarea cugetului și în al treilea rând, înțelepciunea.

Ce este antrenarea? Toate ființele umane, fie un om de rând, fie un căutător al Adevărului, trebuie să urmeze preceptele unei bune comportări. El trebuie să-și controleze simultan cugetul său și corpul și să-și păzească porțile celor cinci simțuri. Trebuie să se ferească de tot ceea ce este greșeală oricât de neînsemnată și să se străduiască a îndeplini numai fapte bune.

Ce este concentrarea cugetului? Aceasta constă în a înlătura orice cupiditate și dorință rea, apoi treptat, treptat se va ajunge la liniștirea și păstrarea propriului cuget pur și calm.

Ce este înțelepciunea? Ea constă în a înțelege perfect și a accepta pe deplin cele Patru Adevăruri Nobile: Suferința, Originea Suferinței, Înlăturarea Suferinței și Nobilul Drum ce conduce la Suprimarea Suferinței.

Cei ce se dedică acestor trei practici pot fi numiți cu adevărat "discipolii lui Buddha."

Drumul de urmat

Să presupunem că un măgar, care nu are nici înfățișarea, nici glasul, nici coarnele unei vaci, urmează o turmă de vaci, zicind : "Uitați-vă, sunt și eu deasemenea o vacă!" Îl va crede cineva? Este la fel de incredibil ca atunci când o persoană care nu se dedică acestor trei practici pretinde că urmează Nobilul Drum sau că este un "discipol al lui Buddha."

Înainte ca țăranul să-și adune recolta în toamnă, el trebuie, primăvara, să are, să însămânțeze, să irige pământul, și să smulgă buruienile. La fel, cel e caută Iluminarea trebuie să urmeze aceste trei practici.

Un țăran nu se poate aștepta să vadă germeii astăzi, plantele mâine și să culeagă recolta poimâine. La fel cel ce caută Iluminarea nu trebuie să se aștepte să-și înlătore dorințele pământești astăzi, să alunge afecțiunile și dorințele rele mâine și să obțină Iluminarea poimâine.

Așa cum plantele primesc îngrijirile răbdătoare ale țăranului de-a lungul anotimpurilor, de la însămânțare până ce ele produc roade, la fel și cel ce caută Iluminarea trebuie să cultive cu răbdare și perseverență solul Iluminării, dedicându-se celor trei practici.

2. Este greu ca cineva să înainteze pe drumul Iluminării atât timp cât rămâne atașat bunăstării și luxului, atât timp cât lasă dorințele simțurilor să-i tulbure propriul cuget. Este o mare deosebire între bucuria de a trăi și bucuria de a urma Nobilul Drum.

Drumul de urmat

Cum a mai fost spus, cugetul este sursa tuturor lucrurilor. Dacă cugetul se simte bine cu obiectele pământești, iluziile și suferința vor urma inevitabil. Dimpotrivă, dacă cugetul se simte bine urmând Nobilul Drum, fericirea, satisfacția și Iluminarea vor urma cu siguranță.

Așadar, cei ce caută Iluminarea trebuie să-și păstreze pur cugetul și să se dedice cu răbdare celor trei practici. Dacă urmează preceptele, ei vor înțelege în mod natural concentrarea cugetului; și, dacă înțeleg concentrarea cugetului, ei vor fi iluminați de înțelepciune și înțelepciunea îi va conduce la Iluminare.

Într-adevăr, aceste trei practici (păstrarea regulilor, concentrarea cugetului și înțelepciunea constantă) constituie adevăratul drum al Iluminării.

Nededicându-se acestor trei practicii, oamenii au acumulat timp îndelungat iluzii mintale. Deci, nu trebuie să se certe cu oamenii din lume, dar trebuie să mediteze cu răbdare în lumea lor interioară a cugetului purificat cu scopul de a obține Iluminarea.

3. Dacă se analizează cele trei practici, ele vor revela cele opt direcții ale Nobilul Drum, cele patru puncte de vedere ale atenției, cele patru proceduri corecte, cele cinci facultăți ale puterii ce trebuie întrebuintate și, în sfârșit, cele șase virtuți superioare.

Drumul Nobil în opt direcții constă din: înțelegere

Drumul de urmat

corectă, cugetare corectă, vorbire corectă, fapte corecte, mod de viață corect, efort corect, atenție corectă și concentrare corectă.

Înțelegerea corectă include trei lucruri: a) a înțelege corect cele Patru Adevăruri Nobile; b) a admite Legea Cauzalității faptelor și c) a nu te lăsa înșelat de aparențele și propriile tale dorințe.

Cugetarea corectă constă din dorința de a nu-ți îndrăgi propriile dorințe, de a nu fi hrăpăreț, de a nu fi dușmănos și de a nu comite fapte prejudicioase.

Vorbirea corectă constă în a evita minciuna, discursurile frivole, injuriile și calomnia.

Comportarea corectă constă în a nu ucide, a nu fura și a nu comite adulter.

Modul de viață corect constă în a evita felul de viață ce ar face pe om să se rușineze.

Efortul corect constă în faptul că oricine trebuie să acționeze cu tot ce are mai bun și cu sârguință în direcția corectă.

Atenția corectă constă în a menține pur și atent cugetul.

Concentrarea corectă constă în a păstra drept și calm cugetul în vederea concentrării și în vederea obținerii esenței pure a cugetului.

4. Cele patru puncte de vedere ale Atenției sunt

Drumul de urmat

următoarele: a) a considera corpul impur, în vederea detașării de el; b) a considera simțurile ca o sursă de suferință, oricare ar fi senzațiile de durere sau de plăcere pe care le aduc; c) a considera cugetul ca fiind într-o stare de flux continuu și d) a considera că tot ceea ce se află în lume este rezultatul cauzelor și condițiilor și că nimic nu poate dura veșnic fără a se modifica.

5. Cele patru proceduri corecte sunt: a) a se împiedica nașterea răului; b) a se respinge răul când este născut; c) a se face să se nască binele și d) a se încuraja dezvoltarea și continuarea faptelor bune ce sunt deja născute.

6. Cele cinci facultăți ale puterii sunt: a) credința; b) dorința de a face efort; c) capacitatea de a fi chibzuit; d) capacitatea de concentrare a propriului cuget și e) capacitatea de a menține pură înțelepciunea. Acestea sunt cele cinci facultăți ale puterii necesare pentru obținerea Iluminării.

7. Cele șase virtuți superioare care conduc pe celălalt țărm, cel al Iluminării, sunt: a) drumul ofertei; b) drumul respectării preceptelor; c) drumul răbdării; d) drumul aspirației; e) drumul concentrării spiritului; f) drumul înțelepciunii. Urmând aceste șase căi, oricine poate fi sigur că trece de pe țărmul plin de iluzii pe celălalt țărm, al Iluminării.

Drumul de urmat

Practica ofertei duce la debarasarea de egoism; practica preceptelor face pe oricine să facă atenție la drepturile și bunăstarea celorlalți; practica răbdării permite a-și stăpâni teama și mânia; practica aspirației ajută pe oricine să fie zelos și credincios; practica concentrării permite oricui a-și controla spiritul rătăcitor și inconsistent; practica înțelepciunii transformă un cuget obscur și confuz într-unul limpede și pătrunzător.

Ofranda și preceptele sunt baza faptelor bune, ca temeliiile necesare construirii unui mare castel. Răbdarea și energia sunt pereții care apără castelul împotriva dușmanilor săi externi. Concentrarea și înțelepciunea reprezintă armura personală ce protejează contra atacurilor vieții și ale morții.

Când cineva face un dar numai când îi convine sau pentru că îi este mai ușor a da decât a nu da, fără îndoială acesta este un dar, dar nu este un dar veritabil. Darul adevărat constă în a oferi cu bunăvoința inimii chiar înainte de a fi solicitat. Și darul veritabil constă în a da nu numai o dată, ci constant.

Nu este un adevărat dar cel ce este făcut cu un sentiment de regret sau cu dorința de a obține elogii; Darul adevărat este cel făcut cu bucurie, uitând că l-ai dat, uitând persoana căreia i l-ai dat și uitând ceea ce ai dat.

Darul veritabil izbucnește spontan dintr-un cuget plin de o pură compasiune fără gând de recompensă, cu dorința de a intra împreună într-o viață a Luminii.

Drumul de urmat

Există șapte feluri de oferte ce pot fi practicate de oricine dintre cei care nu sunt bogați. Prima este oferta fizică. Aceasta înseamnă ca omul să-și ofere serviciul prin munca personală. Cel mai înalt tip al ofertei se face atunci când cineva își oferă propria viață, așa cum este arătat în povestea următoare. A doua este oferta spirituală. Aceasta constă în a oferi o inimă compătitoare altora. A treia este oferta privirii. Aceasta constă în a oferi o privire caldă altora, privire ce le va aduce liniștea sufletească. A patra este oferta expresiei feței. Aceasta constă în a oferi altora o expresie blândă, zâmbitoare. A cincea este oferta verbală. Aceasta înseamnă a oferi cuvinte amabile și calde altora. A șasea este oferirea locului. Aceasta înseamnă ca cineva să ofere locul altora când călătoresc sau în diverse împrejurări. A șaptea este oferta adăpostului. Aceasta înseamnă ca cineva să ofere călătorului adăpost peste noapte în casa sa. Aceste feluri de oferte pot fi practicate de oricine în viața de fiecare zi.

8. Era o dată un Prinț numit Sattva. Într-o zi merse împreună cu cei doi frați mai mari ai săi într-o pădure pentru a se juca. Acolo, cei trei frați văzură o tigroaică înfometată care se pregătea a-și devora cei șapte pui ca să-și potolească foamea.

Frații mai mari se salvară plini de groază, dar Sattva se urcă pe o stâncă și se aruncă jos, oferindu-se

drept hrană tigroaicei, cu scopul de a salva viața celor șapte tigri mici.

Prințul Sattva a făcut acest fapt de devotament cu totul natural. Cu toate acestea, el gândea în sine sa: "Acest corp e schimbător, nu durează mult; am îndrăgit acest corp pentru că nu vroiam a-l părăsi, dar acum îl ofer acestei tigroaice cu scopul de a putea câștiga Iluminarea." Această cugetare arată că adevărata intenție a prințului era aceea de a obține Iluminarea.

9. Există patru stări ale cugetului fără limite, pe care cei ce caută Iluminarea trebuie să le îndrăgească. Acestea sunt: iubirea dezinteresată, compasiunea, bucuria și echilibrul sufletesc. Se poate înlătura lăcomia prin iubirea dezinteresată; se poate înlătura mânia prin compasiune; prin bucurie se poate alunga suferința; se poate înlătura total ideea discriminatorie de prieteni și dușmani, îndrăgind echilibrul sufletesc.

Marea iubire dezinteresată constă în a face oamenii fericiți și satisfăcuți; marea compasiune constă în a alunga tot ceea ce face ca oamenii să fie nefericiți și nesatisfăcuți; marea bucurie constă în a te bucura când vezi pe cineva fericit și satisfăcut; marele echilibru sufletesc constă în a avea sentimente identice față de toate ființele, dorind ca fiecare să fie fericit și satisfăcut.

Cel ce îndrăgește aceste patru stări de spirit fără limită trebuie să aibă grijă și să se debaraseze de cupiditate, de mânie, de suferință și de discriminarea

Drumul de urmat

dintre prieteni și dușmani. Totuși, nu este un lucru ușor de realizat. Așa cum cuiva îi este greu a se debarasa de-un câine de pază, la fel de dificil îi este unei persoane să se debaraseze de-o stare de spirit rea; este ușor a se pierde o stare de cuget corectă, așa cum un cerb se pierde în pădure. Este tot atât de greu a se înlătura o stare rea de cuget ca și a se șterge literele gravate în piatră; este tot atât de ușor a se pierde o stare corectă de cuget cum se pierd cuvintele scrise pe apă. Într-adevăr, cel mai dificil în viață este ca cineva să se antreneze singur în vederea Iluminării.

10. Era o dată un tânăr numit Srona. El fusese născut într-o familie bogată, însă avea sănătatea șubredă. Cu toate acestea, el avea o dorință serioasă, aceea de a obține Iluminarea și a deveni un discipol al lui Buddha. El se antrenează atât de dur încât, în final, picioarele îi sângerară.

Binefăcătorului i se făcu milă de el și-i zise: "Srona, fiul meu! Când erai acasă, învățai să cânti la harpă? Tu știi că o harpă nu scoate muzică, atunci când corzile îi sunt prea întinse sau prea slabe. Ea nu scoate sunete decât dacă corzile îi sunt corect întinse, așa cum trebuie să fie.

"Antrenarea în vederea Iluminării se aseamănă cu întinderea corectă a corzilor unei harpe. Tu nu poți obține Iluminarea, dacă corzile cugetului îți sunt prea întinse sau prea slabe. Trebuie să fii atent și să

procedezi cu înțelepciune!" Srona găsi aceste cuvinte foarte profitabile și în final, obținu ceea ce căuta.

11. Era o dată un prinț foarte abil în mânuirea armelor. Într -o zi, întorcându-se acasă de la antrenamentul său, întâlni un monstru a cărei piele era invulnerabilă.

Monstrul se opri în fața lui, dar nu putu cu nimic să-l înfricoșeze. Prințul îi lansă o săgeată, care căzu fără a-l răni. Prințul își aruncă apoi lancea, dar ea nu putu străpunge grosimea pielii. Îi aruncă încă o bară și o suliță, dar ele nu-i făcură nici-un rău. Atunci, prințul își învârti sabia, dar ea se rupse. El începu să atace monstrul cu pumnii și cu picioarele, dar fără efect căci monstrul îl înșfăcă în brațele-i imense și-l reținu cu fermitate. Prințul mai încercă să-și folosească drept armă capul pentru a-l combate, dar în zadar.

Monstrul zise: "E inutil a-mi opune rezistență: eu sunt gata a te devora." Dar prințul îi răspunse: "Te gândești că am folosit în zadar toate armele mele și că eu sunt fără apărare, dar, în realitate, mi-a mai rămas o armă puternică. Dacă mă devorezi, eu te voi distruge din interiorul stomacului tău."

Curajul prințului tulbură pe monstru, care-l întrebă: "Cum vei putea face acest lucru? " Prințul răspunse: "Prin puterea Adevărului!" Atunci monstrul dădu drumul prințului și-l imploră să-l învețe Adevărul; în felul acesta s-a lepădat de răutăți.

Drumul de urmat

12. Odioasa îngâmfare și nerușinare sunt două dintre prejudiciile speciei umane, dar dezonoarea și umilirea apără ființele umane. Dacă oamenii își respectă părinții, pe cei în vârstă, frații și surorile mai în vârstă, aceasta este penru că ei sunt sensibili la dezonoare și rușine. Dacă ne gândim bine, este meritoriu a se ține departe de lauda de sine, și de a se simți rușinos observând alți oameni.

Dacă un om posedă un cuget de căință, greșelile sale vor dispărea, dar dacă cugetul său are aversiune față de remușcare, greșelile sale se vor menține și-l vor condamna pe veci.

Numai acela care ascultă corect Învățătura Adevărată, înțelegându-i sensul și relația cu sine însuși, poate primi binefacerea.

Dacă un om se mulțumește să asculte Adevărata Întățătură fără a pune-o în practică, va eșua în ceea ce privește căutarea Iluminării.

Credința, umilința, căința, sinceritatea în efort și înțelepciunea sunt marile surse ale curajului pentru cel ce caută Iluminarea. Dintre aceste calități, înțelepciunea este cea mai importantă iar celelalte nu sunt decât aspecte ale înțelepciunii. Dacă un om, în cursul antrenării sale, se complăce cu faptele pământești, are plăcerea discursurilor elogiouse și cade în apatie, el va fi împins departe de drumul Iluminării.

13. Antrenându-se în vederea Iluminării, unii își ating scopul mai repede decât alții. Când vezi că unii obțin Iluminarea înaintea ta, acest fapt nu trebuie să te descurajeze.

Când un om învață tragerea cu arcul, de la început nu se așteaptă la un succes imediat, dar știe că, antrenându-se cu perseverență, va deveni din ce în ce mai priceput. Un râu își are sursa într-un pârâu; el curge, curge, curge, lărgindu-se până când ajunge la mare.

Cel ce se antrenează cu perseverență și nu renunță, cu siguranță va obține Iluminarea.

Așa cum am explicat înainte, dacă cineva are ochii bine deschiși, el va vedea pretutindeni învățătura. Deasemenea, posibilitățile sale de a obține Iluminarea sunt imense.

Era o dată un om ce ardea tămâie. El observă că mirosul nici nu venea, nici nu pleca, nici nu apărea, nici nu dispărea. Acest detaliu îl făcu să obțină Iluminarea.

Era o dată un om căruia i se înfipsese un ghimpe în picior. El simți durerea ascuțită și se gândi că durerea nu este decât o reacție a minții. De la acest incident el gândi că, cugetul se pierde neîncetat, dacă nu este controlat și, de asemenea, că el poate deveni pur, dacă ajunge să fie controlat. Grație acestor gânduri puțin mai târziu obținu Iluminarea.

Era o dată un alt om din fire foarte zgârcit. Într-o zi, gândindu-se la spiritul său avar, când îi veni în mintel că

Drumul de urmat

gândurile sale lacome nu erau decât deșeuri și rămurele pe care înțelepciunea ar putea să le ardă și să le consume. O astfel de gândire fu începutul Iluminării sale.

Există un vechi dicton care spune: "Păstrează-ți cugetul echilibrat. Dacă cugetul îți este echilibrat, lumea întreagă va fi echilibrată." Reflectă asupra acestor cuvinte! A înțelege că toate deosebirile lumii au drept cauză gândirile discriminative ale cugetului. Adevăratul drum al Iluminării se găsește în aceste cuvânte. Întrădevăr, drumurile către Iluminare sunt nelimitate.

III

DRUMUL CREDINȚEI

1. Sunt numiți discipoli ai lui Buddha cei ce caută refugiul în cele Trei Comori care sunt : Buddha, Dharma (Doctrina) și Saṅgha (Ordinul monastic). Discipolii lui Buddha observă cele patru reguli ale controlului cugetului: preceptele, credința, ofranda și înțelepciunea.

Discipolii lui Buddha practică cele cinci precepte: a nu ucide, a nu fura, a nu comite adulter a nu minți și a nu bea băuturi alcoolice.

Discipolii lui Buddha au încredere în perfecta înțelepciune a lui Buddha. Ei se străduiesc să evite lăcomia și mânia și să practice ofranda. Ei înțeleg legea cauzei și a efectului, păstrează trează în mintea lor impermanența vieții și se conformă regulei înțelepciunii.

Un pom ce se apleacă spre est va cădea în mod natural spre est. Deasemenea, cei ce ascultă învățătura lui Buddha și cred cu fermitate în El vor merge să se renască cu siguranță în Țara Pură a lui Buddha.

2. Pe drept cuvânt s-a spus că, cei ce cred în cele Trei Comori: Buddha, Dharma și Saṅgha, sunt numiți "Discipolii lui Buddha."

Buddha este o ființă care a atins perfecta Iluminare și care folosește această realizare în emanciparea și fericirea speciei umane. Dharma este Adevărul, spiritul

Drumul de urmat

Iluminării și învățătura care-l explică. Saṅgha este Confreria perfectă ce există între cei ce cred în Buddha și Dharma.

Vorbim despre Buddha, Dharma și Sangha (Confrerie) ca și cum ar fi vorba despre trei lucruri diferite dar, de fapt, ele nu formează decât unul singur. Buddha este manifestat în Dharma Sa și El se realizează în Confrerie. De aceea, a crede în Dharma și a îndrăgi Confreria este același lucru cu acela de a avea credință în Buddha. Pe de altă parte, a avea credință în Buddha înseamnă a crede în Dharma și a îndrăgi Confreria.

Prin urmare, oamenii sunt emancipați și Ilumiinați numai având credință în Buddha. Buddha este Atot-Iluminatul și El iubește pe toți ca pe proprii Săi fii. Dacă cineva privește pe Buddha ca pe propriul său tată, se identifică cu Buddha și obține Iluminarea.

Cei ce privesc astfel pe Buddha vor fi sprijiniți de înțelepciunea Sa și înmiresmați de bunăvoința Sa.

3. Nimic nu poate aduce în lume o mai mare binefacere decât credința în Buddha. Numai faptul de a auzi numele lui Buddha, de a crede în El și de a-ți plăcea de El, chiar numai un moment, este o recompensă fără pereche.

Așadar, oricine trebuie să se consacre cercetării Învățăturii lui Buddha, în ciuda conflației care

cuprinde omenirea.

Este greu să întâlnești un mentor care să poată explica Dharma; este și mai greu a întâlni un Buddha; dar cel mai greu va fi a crede în Învățătura Lui.

Dar acum că tu ai întâlnit pe Buddha, care este greu de întâlnit și i-ai auzit învățătura, care este greu de auzit, tu trebuie să te bucuri, să crezi și să ai încredere în Buddha.

4. În timpul lungii călătorii a vieții umane, credința este cel mai bun dintre companioni; este cea mai bună odihnă pe drum; este cea mai mare dintre faptele bune.

Credința este mâna care primește pe Dharma; este mâna curată care primește toate virtuțile. Credința este focul care consumă toate impuritățile dorințelor din lume; deasemenea, ea este ghidul care conduce la țel.

Credința alungă lăcomia, teama și orgoliul; ea propovăduiește amabilitatea și respectul; ea eliberează din constrângerea împrejurărilor; ea dă curaj în fața greutăților; ea conferă puterea de a învinge tentațiile; credința face capabil pe oricine să-și păstreze faptele prospere și pure; ea este aceea care îmbogățește cugetul cu înțelepciune.

Credința dă curaj, când drumul pare lung și plictisitor, și este cea ce conduce la Iluminare.

Credința ne face să simțim că suntem în prezența lui Buddha și ea ne duce acolo unde brațul lui Buddha

Drumul de urmat

ne susține. Credința îndulcește cugetele noastre dure și egoiste; ea ne dă o inimă amicală și un spirit înțelegător.

5. Cei ce au credință, au înțelepciunea de a recunoaște învățătura lui Buddha în tot ceea ce aud. Cei ce au credință, obțin înțelepciunea de a vedea că orice lucru nu este decât o aparență ce rezultă din Legea Cauzei și a Efectului și apoi credința de a accepta orice cu seninătate și capacitatea de a se conforma condițiilor cu calm.

Credința le dă celor ce cred, înțelepciunea de a recunoaște caracterul trecător al vieții și de a nu fi surprinși sau întristați de orice li s-ar întâmpla, chiar și de sfârșitul vieții însăși, știind că în ciuda faptului că aparențele și condițiile se pot schimba, adevărul profund al vieții rămâne întotdeauna neschimbat.

Credința are trei aspecte principale: pocăința; aprecierea și respectul sincer al calităților altora și a simți o profundă recunoștință față de apariția lui Buddha.

Oamenii trebuie să cultive aceste trei aspecte ale credinței: trebuie să fie sensibili față de propriile lor greșeli și impurități; trebuie să le fie rușine de ele și să le mărturisească; trebuie să recunoască cu promptitudine calitățile și faptele bune ale altora și să le laude; în sfârșit, ei trebuie din obișnuită să acționeze și să trăiască cu Buddha.

Inima plină de credință este în egală măsură o

inimă sinceră; este o inimă profundă, adică o inimă ce se bucură cu sinceritate să fie condusă în Țara Pură a lui Buddha prin propria Sa putere.

Deci, Buddha dă putere credinței ce conduce oamenii în Țara Pură, putere ce-i purifică, putere ce-i apără împotriva auto-iluziei. Chiar dacă oamenii nu au credința decât pentru o singură clipă, auzind numele lui Buddha, care este lăudat de tot Universul, ei vor merge în Țara Pură.

6. Credința nu este ceva care se adaugă spiritului monden: ea este manifestarea naturii budiste a spiritului. De aceea, cel ce înțelege pe Buddha este el însuși un Buddha; cel ce are credință în Buddha este el însuși un Buddha.

Totuși, este dificil ca cineva să descopere și să regăsească propria sa natură de Buddha; este dificil a menține cugetul său pur în mijlocul fluxului continuu al lăcomiei, al mâniei și al pasiunii mondene; cu toate acestea, credința împuternicește pe oricine să realizeze acestea.

Se spune că într-o pădure cu copaci veninoși Eranda, numai copacii Eranda pot să crească, dar nu arborii înmiresmați Chandana. Este un miracol dacă un copac Chandana crește într-o pădure Eranda. Deasemenea, în mod practic, adesea este un miracol faptul că credința în Buddha să se poată naște în inima oamenilor.

Drumul de urmat

Așadar, credința în Buddha este numită "Credința fără rădăcini." Aceasta înseamnă că nu are rădăcină în mintea umană dar rădăcina credinței își are originea în inima compătimitoare a lui Buddha.

7. Astfel, credința este fertilă și sacră. Dar este dificil ca credința să se trezească într-o inimă indolentă. În particular, există cinci îndoieli ce se ascund în mima omului și care caută să împiedice credința.

În primul rând, există îndoiala față de înțelepciunea lui Buddha; apoi, există îndoiala față de Învățătura lui Buddha; în al treilea rând, există îndoiala față de cel care transmite Învățătura lui Buddha; în al patrulea rând, există îndoiala față de diversele practici și metode prin care se urmează Nobilul Drum; și în al cincelea rând, datorită unei minți arogante și nerăbdătoare, există îndoiala față de sinceritatea celor care cunosc și urmează Învățăturile lui Buddha.

Într-adevăr, nu exista nimic mai îngrozitor decât obișnuința de a se îndoii. Îndoiala este cea care separă oamenii. Este o otravă care separă prietenii și rupe orice legătură agreabilă cu alții. Este un spin care irită și rănește; este o sabie care ucide.

Germenii credinței au fost plantați cu foarte mult timp în urmă prin compasiunea lui Buddha. Când cineva are credință, ar trebui să înțeleagă toate acestea și să fie plin de recunoștință față de Buddha datorită bunătății Sale.

Drumul de urmat

N-ar trebui uitat niciodată că nu datorită propriei compasiuni s-a trezit credința, ci datorită compasiunii lui Buddha. El este acela care, cu mult timp în urmă, a semănat Lumina Pură a credinței și care a alungat bezna ignoranței lor. Cel ce în prezent are o credință voioasă, a intrat în posesia unei moșteniri îndepărtate.

Chiar trăind o viață obișnuită, omul se poate naște în Țara Pură datorită credinței trezită ca urmare a acțiunii îndelungate a compasiunii lui Buddha.

Într-adevăr, este dificil să fii născut în această lume. Este dificil a auzi Dharma; este și mai greu a avea credință; de aceea, fiecare ar trebui să se străduiască să audă Învățăturile lui Buddha.

IV CUVINTELE LUI BUDDHA

1. "El m-a insultat, el a râs de mine, el m-a bătut." Atât timp cât cineva păstrează astfel de gânduri, propria sa mânie nu încetează.

Atât timp cât ranciuna rămâne în inimă, rămâne și mânia. Dar, dacă ranciuna dispăre, va dispărea și mânia.

Dacă acoperișul este prost făcut și plin de găuri, ploaia va curge în casă; la fel, un cuget prost exersat și incapabil de a se controla, lasă să intre gândurile cupide.

Trândăvia este o scurtătură spre moarte; a fi sânguincios este o cale a vieții; oamenii fără minte sunt leneși, înțelepții sunt harnici.

Fabricantul de săgeți se străduiește să facă săgeți drepte; deasemenea, un om înțelept se străduiește să-și păstreze cugetările drepte.

Un cuget tulburat este întotdeauna în mișcare, mergând ici și colo, și este greu de controlat; dimpotrivă, cugetul liniștit stă în pace; așadar, înțeleptul este cel care-și păstrează cugetul sub control.

Care este adevăratul dușman al unui om dacă nu propriul său cuget? El este de fapt cel ce-l atrage pe drumuri rele.

Cel ce-și apără cugetul împotriva lăcomiei, mâniei

și greșelii se bucură de-o pace reală și solidă.

2. A ține discursuri frumoase fără a le pune în practică se aseamănă cu o floare fără parfum.

Parfumul unei flori nu se răspândește contra vântului; dar, reputația unui om bun se răspândește în lume chiar contra vântului!

Celui ce nu poate dormi i se pare lungă noaptea și călătoria lungă celui ce este obosit; la fel, timpul iluziei și al suferinței i se pare lung celui care nu cunoaște învățătura veritabilă.

Într-o călătorie, un om ar trebui să călătorească cu un companion cu înțelepciune egală sau superioară; totuși, ar fi mai bine să călătorească singur decât cu unul stupid.

Este mai dăunător a suporta un prieten rău și perfid decât un animal sălbatic; animalul sălbatic poate să vă rănească corpul, dar prietenul rău vă rănește cugetul.

Atât timp cât cineva nu-și poate controla cugetul, nu poate să aibă vreo satisfacție din cugetări ca acestea: "Iată fiul meu!" sau "Iată comoara mea!" Un stupid suferă din cauza unor astfel de cugetări.

Este mai bine să fii prost și să cunoști acest fapt, decât să fii prost și să te crezi înțelept.

O lingură nu poate gusta mâncarea pe care o ține. La fel, un stupid nu poate înțelege înțelepciunea unui

Drumul de urmat

Înțelept chiar dacă-i este asociat.

Adesea, laptele proaspăt se încheagă încet. Deasemenea, faptele rele nu aduc imediat rezultatele lor. Faptele rele sunt mai de grabă asemănătoare cărbunilor dogoritori acoperiți de cenușă și care sfârșesc prin a produce un foc mare.

Este stupid cel ce aspiră către privilegiile, avansări, profituri și elogiile! A-ți dori aceste lucruri, nu-ți aduce niciodată fericire, ci mai de grabă un surplus de suferință.

Un prieten bun ce vă arată erorile și defectele voastre și care vă reproșează faptele rele este tot atât de demn de respect ca atunci când v-ar dezvălui secretul unei comori ascunse.

3. Cel ce are plăcerea de a primi o învățătură bună, poate dormi liniștit, deoarece cugetul îi este în felul acesta purificat.

Un dulgher încearcă să facă grinzi drepte; un fabricant de săgeți caută să facă săgeți bine calibrate; cel ce sapă un șanț de irigație încearcă să facă a curge domol apa prin el; la fel, înțeleptul caută să-și controleze cugetul așa încât acesta să funcționeze în plăcere și adevăr.

O stâncă mare nu este tulburată de vânt; la fel, cugetul înțeleptului nu este tulburat nici de elogiile, nici de insulte.

A te controla însuși, este o victorie mai mare decât

faptul de a învinge mii de oameni într-o luptă.

A trăi o singură zi și a auzi o învățătură bună înseamnă mai mult decât faptul de a trăi o sută de ani fără a o cunoaște.

Cei ce se respectă pe ei înșiși trebuie să vegheze constant pentru a nu ceda dorințelor pământești. Cel puțin o dată în viață, fie când sunt tineri, între două vârste sau când sunt bătrâni, oamenii ar trebui să se trezească.

Lumea este un foc continuu arzând, alimentat de flăcările cupidității, mâniei și ale ignoranței; omul trebuie să fugă cât poate de repede pentru a se îndepărta de un astfel de pericol.

Lumea este ca o bulă de aer, ca un fir al pânzei de păianjen, ea este ca un strat de jeg al unei căni murdare; omul trebuie să-și mențină constant puritatea cugetului.

4. A evita orice rău, a căuta binele, a vă păstra cugetul pur; aceasta este esența Învățăturii lui Buddha.

Răbdarea este una dintre cele mai dificile discipline; dar, pentru cel ce are răbdare victoria finală este asigurată.

Când un om este victima ranchiunii, trebuie să alunge ranchiuna; când este victima tristeții, trebuie să alunge tristețea și când tinde spre cupiditate, trebuie să alunge cupiditatea. Pentru a trăi o viață eliberată de

Drumul de urmat

egoism, omul nu trebuie să privească nimic ca aparținându-i în mijlocul abundenței.

A fi sănătos este un mare avantaj; a fi mulțumit cu ceea ce ai înseamnă mai mult decât a poseda mari bogății; a fi considerat demn de încredere este adevăratul semn al prieteniei; a obține Iluminarea înseamnă fericirea supremă.

Când omul detestă răul, se simte liniștit și, când încearcă cu plăcere a asculta buna învățătură, este eliberat de teamă.

Nu fi atașat de ceea ce-ți place și nu alunga ceea ce-ți displace. Tristețea, teama și aservirea provin din atracție și din repulsie.

5. Rugina crește pe fier și-l distruge; la fel, răul crește în cugetul omului și-l distruge.

Cartea sacră care nu este citită cu sinceritate se acoperă repede cu praf; casa care nu se repară la timp se ruinează; la fel, omul care trăiește în lăncezeală devine treptat impur.

Faptele murdare dezonoarează oamenii; zgârcenia profanează un dar; așa și faptele rele profanează această viață și pe cele următoare.

Dar impuritatea cea mai de temut este aceea a ignoranței. Un om nu poate spera să-și purifice nici corpul nici cugetul atât timp cât nu înlătură ignoranța.

Este ușor a aluneca în imprudență, a avea un

cuget fără rușine, a deveni obraznic ca o cioară și a răni pe alții, fără a avea regrete.

Este greu într-adevăr a fi umil, a respecta și a onora pe alții, a respinge orice afecțiune, a păstra pură gândirea și faptele și a deveni înțelept.

Este ușor a dezvălui greșelile altora, dar este greu a recunoaște propriile sale greșeli. Omul proclamă în gura mare păcatele altora fără a gândi, dar își ascunde propriile păcate așa cum un trișor la jocurile de noroc ascunde zarurile false.

Cerul nu păstrează nici o urmă a vreunei păsări, a fumului sau a unei furtuni; o învățătură rea nu aduce iluminarea; nimic în lumea aceasta nu este statornic și totuși cugetul iluminat nu este niciodată tulburat.

6. Așa cum un cavaler veghează la poarta unui castel, la fel și omul trebuie să-și păzească propriul cuget împotriva dușmanilor din afară și dinăuntru și a nu-l neglija nici un moment.

Omul este el însuși propriul său stăpân, propria sa salvare; el trebuie să se controleze în orice împrejurare.

Primul pas spre eliberarea interioară din lanțurile și legăturile lumii constă în a-ți controla propriul cuget, în a înceta discuțiile zadarnice și a fi cugetat.

Soarele face ziua strălucitoare, luna înfrumusețează noaptea, o armură sporește demnitatea soldatului; la fel, ceea ce îl distinge pe cel ce caută

Drumul de urmat

Iluminarea, este cugetarea liniștită.

Cel care este incapabil de a-și păzi cele cinci simțuri: al ochilor, al urechilor, al nasului, al limbii și al corpului și care devine tentat de împrejurări, nu este capabil a se instrui în vederea Iluminării. Cel care își apără cu fermitate cele cinci simțuri și își controlează cugetul este cel care poate să se instruiască pentru obținerea Iluminării.

7. Dacă cineva este influențat de atracțiile și repulsiile sale, acesta nu poate înțelege corect semnificația împrejurărilor și riscă să fie dominat de ele; cel ce este liber de atașamente înțelege corect circumstanțele și toate lucrurile i se par noi și pline de sens.

Fericirea urmează tristețea și tristețea fericirea, dar când cineva nu mai face deosebire între fericire și tristețe, între bine și rău, acesta este capabil a fi cu adevărat liber.

A se chinui din cauza viitorului și a regreta trecutul se aseamănă cu trestiiile tăiate ce se usucă.

Secretul sănătății corpului și a cugetului este a nu te plânge de trecut, a nu te frământa din cauza viitorului, a nu te neliniști dinainte, ci a trăi momentul prezent cu înțelepciune și simplitate.

Nu te opri în trecut, nu visa viitorul, ci concentrează-ți cugetul asupra momentului prezent.

Drumul de urmat

Este un lucru bun a îndeplini bine și fără greșeală obligația prezentă: nu căuta nici a o evita, nici a o lăsa pentru mâine. Acționând în prezent, vei petrece o zi bună.

Nu există un alt ghid mai bun decât înțelepciunea și un companion mai bun decât credința. Omul trebuie să se străduie a alunga bezna ignoranței și a suferinței și să caute lumina Iluminării.

Când un om își controlează corpul și cugetul său, el va da dovadă de acest lucru prin fapte virtuozose. Aceasta este o datorie sacră. Credința va fi atunci averea lui, sinceritatea va da o dulce savoare vieții și faptul de a acumula merite va fi sarcina sa sacră.

În călătoria vieții, credința este hrana, virtutea este un adăpost, înțelepciunea este lumina în timpul zilei și atenția corectă este protecția în timpul nopții. Dacă omul duce o viață pură, nimic nu-l poate distruge; dacă a învins cupiditatea, nimic nu-i poate limita libertatea.

Omul trebuie să se uite pe sine-însuși din dragoste față de familia sa; trebuie să-și uite familia din dragoste față de satul său; trebuie să-și uite satul din dragoste față de țara sa; din dragoste față de Iluminare, omul trebuie să uite totul.

Orice lucru este schimbător, orice lucru apare și dispare: nu există pace fericită atât timp cât omul nu depășește vicisitudinile vieții și ale morții.